

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 576

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Ἐν Ἀθήναις, 21 Ἰουλίου 1891

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις	"	8.50
Ἐν τῷ ἑξωτερικῷ	φρ. χρ.	15.—
Ἐν Ρωσίᾳ	ρούβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διμυλλίον Ζολᾶ : ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ.—*Καρόλου Μερουβέλ* :
ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίτσις : ΙΣΠΑΝΙΑ. — Ο
ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΤΗΣ, διήγημα ἐκ τοῦ ρωσικοῦ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΪΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμ-
ματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς
ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δε-
νίων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΖΟΛΑ ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ

— Ἐσκέφθην λοιπὸν ὑμεῖς, συνεπέρανε, πρέπει νὰ εὐ-
ρωμεν τὸν τρόπον νὰ τὴν εἰσαγάγωμεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον.
Θὰ ἐπήγαγον ἀπ'εὐθείας εἰς τοῦ ἱατροῦ κυρίου Δεβέρλου,
ἀλλ' ἐπροτίμησα νὰ τὸν παρακαλέσωτε ὑμεῖς, ἡ ὁποία ἔ-
χετε μεγαλειτέραν ἐπιρροήν. Ἐὰν δὲ αὐτὸς θελήσῃ νὰ ἐρ-
γασθῇ, ἡ ὑπόθεσις δύναται νὰ ἀποπερατωθῇ τάχιστα.

Ἡ Ἰωάννα, ἀκούουσα ταῦτα, κατέστη ὠχροτάτη καὶ
ἔτρεμε, φρίσσουσα ἐκ συμπαθείας· εἶτα ἤνωσε τὰς χεῖρας
καὶ ἐψιθύρισεν :

— ὦ, μαμά, νὰ φανῆς καλὴ· φρόντισε νὰ ὑπάγῃ εἰς
τὸ νοσοκομεῖον ἡ δυστυχισμένη αὐτή.

— Βεβαίωτατα, ἀπήντησεν ἡ Ἐλένη, τῆς ὁποίας ἡ
συγκίνησις εἶχεν αὐξήσει. Θὰ κάμω ὅ,τι δυναθῶ, θὰ ὀμι-
λήσω τοῦ ἱατροῦ καὶ αὐτός, εἶμαι βεβία, θὰ φροντίσῃ.
Γράφατέ μου τὰ ὀνόματά των, καθὼς καὶ τὴν διεύθυνσίν
των, κύριε Ραμβῶδε.

Ἐγραψεν οὗτος ὀλίγας λέξεις, εἶτα δ' ἐγερθεῖς :

— Εἶναι δύο καὶ τριανταπέντε λεπτά, θὰ ἠμπορέσετε
ἴσως νὰ προλάβετε τὸν ἱατρὸν εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ἡ Ἐλένη ἠγέρθη, παρητήρησε τὸ ἔκκρεμές καὶ φοικί-
αις διεχύθη εἰς ὄλον τῆς τὸ σῶμα· ἦτο ἀκριβῶς δύο καὶ
τριάκοντα πέντε λεπτά καὶ οἱ ὠροδείκται ὀλοὴν ἐπροχώ-
ρουν.

— Ὁ ἱατρὸς θὰ ἀνεχώρησεν ἤδη διὰ τὰς ἐπιταλέψεις
του, ὑπετραύλισε.

Καὶ τὰ βλέμματά της δὲν ἀφῆκαν τὸ ἔκκρεμές.

Ἐν τοσοῦτῳ, ὁ κύριος Ραμβῶδος, κρατῶν τὸν πῖλον,
ἵστατο ὀρθίος καὶ διηγέτο τὴν δυστυχίαν τῶν πτωχῶν
ἐκείνων ἀνθρώπων, οἵτινες ἐπώλησαν πᾶν ὅ,τι εἶχον, ἀ-
κόμη καὶ τὴν θερμάστραν των, καὶ ὅτι ἐξ ἀρχῆς τοῦ χει-
μῶνος διήρχοντο τὰς ἡμέρας καὶ τὰς νύκτας ἀνευ πυρᾶς,
περὶ τὸ τέλος μάλιστα τοῦ Δεκεμβρίου ἕμμενον καὶ νήστεις
τρεῖς καὶ τέσσαρας ἡμέρας.

Ἡ Ἐλένη ἀφῆκεν ἀγλεινήν ἐπιφώνησιν· οἱ ὠροδείκται
ἐδείκνυον τρεῖς παρὰ εἰκοσιν.

Ὁ κύριος Ραμβῶδος ἕμμενον ἔτι δύο λεπτά καὶ ἠτοι-
μάζετο νὰ ἀναχωρήσῃ.

— Λοιπὸν ἀφίνω τὴν φροντίδα εἰς ὑμεῖς, εἶπεν ἀναχω-
ρῶν.

Καὶ κύψα· ἠσπάζθη τὴν Ἰωάνναν.

— Χαῖρε, ἀγαπητή μου.

— Χαῖρε, φίλε, καὶ μέινε ἤσυχος, ἡ μαμά δὲν θὰ τὸ
λησμονήσῃ.

Ὅταν ἡ Ἐλένη ἐπανῆλθεν ἐκ τοῦ ἀντιθαλάμου, ἔνθα
εἶχε συνοδεύσει τὸν κύριον Ραμβῶδον, ὁ ὠροδείκτης ἐδεί-
κνυε τρεῖς παρὰ τέταρτον. Ἐντὸς τετάρτου τὸ πᾶν ἤθελε
λήξει· ἀκίνητος πρὸ τῆς ἐστίας, ἐφαντάζετο τὸ ἀπότο-
μον τῆς σκηνῆς, ἧτις, ἐντὸς βραχυτάτου χρόνου, ἔμελλε
νὰ ἐκτυλιχθῇ.

Ἡ Ἰουλία θὰ εὐρίσκετο ἤδη ἐκεῖ. Ὁ Ἐρρίκος, μετ' ὀλί-
γον, θὰ τὴν συνελάμβανεν ἐπ' αὐτοφώρῳ. Ἐγνώριζε καλῶς
τὸν θάλαμον, εἶχε μάλιστα ἀντιληφθῇ καὶ τὸν παραμι-
κροτέρων λεπτομερειῶν μετὰ σαφηνείας μοναδικῆς. Τότε,
συγκεκρινημένη ἔτι ἐκ τῆς ἀκροάσεως τῆς θλιβεραῖς ἱστο-
ρίας τοῦ κυρίου Ραμβῶδου, ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται μέγαν
φόβον, ὅστις προσέβαλεν ὅλα τῆς τὰ μέλη, φωνὴ δ' ἐνδό-
μυχος διεμαρτύρητο ἐν ἑαυτῇ.

Ἐσκέπετο ὅτι, πᾶν ὅ,τι εἶχε διαπράξει, ἦτο ἀτιμία·
ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη, ὅσον καὶ ἡ ἀτιμία πληροφορία, τὴν ἔ-
καμνον νὰ πιστεύῃ ὅτι διετέλει ὑπὸ τύφλωσιν. Ἦτο λοι-
πὸν ἀληθές, ὅτι αὐτὴ εἶχε διαπράξει τοιαύτην ἐπαίσχυν-
τον πράξιν;

Καὶ ἀνεπόλει μετὰ πόσης εὐχερείας ἔριψε τὴν ἐπιστο-
λὴν ἐντὸς τοῦ κιβωτίου, ὡς καὶ τὴν ἣν εἶχεν ἐπιδείξει ἀ-
πάθειαν ἀνθρώπου, ὅστις, ἐνῶ βλέπει ἄλλον νὰ διαπράττῃ
βδελυρὰν πράξιν, αὐτὸς ἀπρακτεῖ καὶ οὐδὲως παρεμβί-
νει ὅπως τὸν ἐμποδίσῃ. Καὶ ἀπεμακρύνετο τῶν σκέψεων
αὐτῶν ὡς ἔκ τινος ὀνείρου. Τί εἶχε λοιπὸν συμβῆ; Διατί
αὕτη νὰ ἵσταται πάντοτε ἐκεῖ καὶ νὰ παρακολουθῇ διὰ
τῶν βλεμμάτων τὸν ὠροδείκτην;

Δύο περιπλέον λεπτά εἶχον παρέλθει.

— Μιχά, ἀνέκραζεν ἡ Ἰωάννα, πηγαίνομεν μαζῇ εἰς
τοῦ ἱατροῦ ἀπόψιν; Θὰ κάμωμεν καὶ περίπατον, διότι
σήμερον αἰσθάνομαι μεγάλην πλῆξιν.

Ἡ Ἐλένη δὲν ἤκουε. Ὑπελείποντο δεκατρία λεπτά
εἰσέτι. Δὲν ἤθελεν ἐν τούτοις ν' ἀφήσῃ ὅπως πραγματο-
ποιηθῇ τοιαύτη βδελυγμία.

Καὶ ἐν τῇ θορυβῶδει ἐκείνῃ ὀνειροπολήσει δὲν ἠσθάνετο
ἐν τῇ συνειδήσει τῆς, εἰμὴ μίαν θέλησιν ἰσχυρὰν τοῦ νὰ
παρεμβάλῃ προσκόμματα εἰς τὴν πραγματοποίησιν τοιού-

του σχεδίου. Ἦτο δίκαιον· δὲν ἠθάνετο ὅτι ἔζη καὶ ἕ-
αλλος ἔτρεξεν εἰς τὸν θάλαμον.

— ὦ! πάρε με κ' ἐμέ, ἐκραύγαζεν ἡ Ἰωάννα περιχα-
ρῆς, δὲν θὰ ὑπάγωμεν νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὸν ἰατρὸν ἀμέσως,
ἀλήθεια, μητερίτσα;

— Ὅχι, ὄχι, ἀπεκρίνατο ἐκείνη, κύπτουσα ὑπὸ τὴν
κλίνην καὶ ἀναζητοῦσα τὰ ὑποδήματά της.

Δὲν κατώρθωσε νὰ τὰ εὔρη. Ἔκαμε χειρονομίαν ἐσχά-
της ἀκηδίας σκεπτομένη βεβαίως ὅτι ἡδύνατο νὰ ἐξέλθῃ
μὲ τὰ ἐλαφρὰ αὐτῆς ὑποδήματα, τὰ ὅποια συνήθως ἔφε-
ρεν ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐνῶ συγχρόνως ἀνέτρεπε τὴν ἱματιοθήκην,
ὅπως ἀνεύρη τὸ σάλιόν της. Ἡ Ἰωάννα τὴν ἐπλησίασε
καὶ μὲ στάσιν προδίδουσαν ὀκνηρίαν :

— Λοιπὸν δὲν θὰ ὑπάγωμεν εἰς τοῦ ἰατροῦ, μητερίτσα;

— Ὅχι.

— Πές μου, θὰ μὲ πάρῃς μαζὶ σου; ὦ! πάρε με,
θὰ μὲ εὐχαριστήσης πολὺ.

Εἶχεν ἐπὶ τέλους ἀνεύρει τὸ σάλιόν της, τὸ ὅποιον ἔρ-
ριψεν ἐπὶ τῶν ὤμων Θεέ μου! δὲν ὑπελείποντο, εἰμὴ δώ-
δεκα λεπτά. Μόλις ἡδύνατο νὰ ἔχη τὸν ἀπαιτούμενον
χρόνον ἵνα τρέξῃ. Θὰ μετέβαινεν ἐκεῖ· θὰ ἐπενόει κάτι
τι, ἀδιάφορον τί, θὰ τὸ ἐσκέπτετο καθ' ὁδόν.

— Μαμά! πάρε με! ἐξηκολούθει ἡ Ἰωάννα διὰ φωνῆς
κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον ταπεινῆς καὶ θελκτικῆς.

— Δὲν ἔμπορῶ νὰ σὲ πάρω, ἀνέκραξεν ἡ Ἐλένη, πηγαίνω
εἰς μέρος ἀπηγορευμένον διὰ τὰ πικιδία. Δός μου τὸ κα-
πέλο μου.

Τὸ πρόσωπον τῆς Ἰωάννας ἐσκυθώπασεν, οἱ ὀφθαλμοὶ
τῆς ἐσκοτίσθησαν, ἡ φωνή της κατέστη βραχεῖα καὶ ἠρώ-
τησε :

— Ποῦ πηγαίνεις λοιπὸν;

Ἡ μήτηρ της δὲν ἀπεκρίθη προσπαθοῦσα νὰ προσδέσῃ
τὰς ταινίας τοῦ πύλου της. Τὸ κοράσιον, ἐν τούτοις, ἐξη-
κολούθησε :

— Πάντοτε ἐξέρχασαι χωρὶς ἐμέ, πρὸ ὀλίγου... χθὲς
ἐξῆλθες, σήμερον ἐξῆλθες καὶ τώρα πάλιν θέλεις νὰ ἐξέλ-
θῃς. Ἐγὼ πολὺ λυποῦμαι, πολὺ φοβοῦμαι νὰ μένω μόνη.
... ὦ! θὰ ἀποθάνω, ἂν μὲ ἀφήσῃς... ἀκούεις; θὰ ἀπο-
θάνω, μητερίτσα.

Εἶτα, ὀλολυζουσα, κατελήφθη ὑπὸ φοβερᾶς θλίψεως καὶ
μανίας, προσεκολλήθη δ' ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων τῆς μητρὸς της.

— Ἔλα, ἄρῃσέ με, κάμε φρόνιμα, θὰ ἐπιστρέψω γρή-
γορα.

Ἄλλ' ἡ Ἰωάννα ἐπνελάμβανεν :

— Ὅχι, δὲν θέλω... δὲν θέλω... ὦ! δὲν μ' ἀγαπᾷς
πλέον, δὲν μ' ἀγαπᾷς... διαφορετικὰ θὰ μ' ἔπαιρνες μαζὶ
σου. ὦ! τὸ ξεύρω καλά, πῶς ἀγαπᾷς ἄλλους. Πάρε με,
πάρε με, εἰ δ' ἄλλως θὰ πέσω εἰς τὴν γῆν. Θὰ μὲ εὔρη
εἰς τὴν γῆν.

Καὶ περιετόλισσε τὰς μικρὰς χεῖράς της περὶ τὰς κνή-
μας τῆς μητρὸς της, καὶ ἐθρήνει ἀναρτωμένη ἐπ' αὐτῆς,
καθιστῶσα αὐτὴν βαρυτέραν, ὅπως τὴν ἐμποδίσῃ νὰ
ἀναχωρήσῃ. Ὁ ὠροδείκτης ὀλοῦν ἐβάδιζε τὸν δρόμον του,
ἡ ὄρα ἦτο τρεῖς παρὰ δέκα.

Ἡ Ἐλένη τότε ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἤθελε δυνηθῆ νὰ φθάσῃ
ἐγκαίρως καὶ μὲ τὴν κεφαλὴν συγκεχυμένην, ἀπώθησε
μεθ' ὀρμῆς τὴν Ἰωάνναν κραυγαζουσα :

— Τί ἀνοικονόμητο κορίτσι! αὐτὸ εἶναι τυραννία. Ἄν
ἐξακολουθῇς νὰ κλαῖς, θὰ ἀναγκασθῶ νὰ σὲ δεῖρω.

Ἐξῆλθε καὶ ἐκλείσεν ὀρμητικῶς τὴν θύραν.

Ἡ Ἰωάννα εἶχεν ἀπομακρυνθῆ τρέμουσα μέχρι τοῦ πα-
ραθύρου. Τὰ δάκρυα αὐτῆς ἐσταμάτησαν ἐκ τῆς τοιαύτης
βαρβαρότητος κατέστη ἀκαμπτος καὶ λευκὴ ἐκ τῆς ὀργῆς.
Ἔτεινε τὰς χεῖρας πρὸς τὴν θύραν καὶ ἐπνελάμβανε κατ'
ἐπανάληψιν :

— Μαμά, μαμά!

Παρέμεινεν ἐκεῖ καὶ ἐπανεπέσεν ἐπὶ ἔδρας τινός, μὲ τοὺς

ὀφθαλμοὺς μεγεθυνομένους καὶ τὸ πρόσωπον τεταραγμέ-
νον ἐκ τῆς ζηλοτύπου πεποιθήσεως, ὅτι ἡ μήτηρ της τὴν
ἠπάτα.

Ἡ Ἐλένη ἐν τούτοις ἐτάχυνε τὰ βήματά της· ἡ βροχὴ
εἶχε καταπαύσει· μόνον χονδραὶ σταγόνες κατέπιπτον ἐκ
τῶν ὀροφῶν ἐπὶ τῶν ὤμων της. Ἦτο ἀποφασισμένη νὰ
διαγράψῃ τὸ σχέδιόν της ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ ἐν τούτοις ἤδη
ἠσθάνετο μόνον τὴν ἀνάγκην, πῶς ἡδύνατο τρέχουσα νὰ
προλάβῃ.

Ὅταν ἔφθασε πρὸς τὸ μέρος τῆς διόδου τῶν Ὑδάτων,
ἐφάνη δισταζουσα ἐπὶ τινα λεπτά. Ἡ κλίμαξ εἶχε μετα-
βληθῆ εἰς ἀληθῆ χεῖμαρρον· οἱ ρύακες τῆς ὁδοῦ Ραϊνὸ-
δου ὑπερεξεχειλίζον καὶ κατεποντιζοντο ὡς εἰς καταβό-
θραν· τὸ μῆκος τῶν βαθμίδων τῆς κλίμακος ἐκαλύπτετο
ὑπὸ ἀφροῦ, ἐνῶ τὸ λιθόστρωτον καθυστεροῦν ὑπὸ τῆς βρο-
χῆς, ἔλαμπεν.

Ὅχρὰ λάμψις πίπτουσα ἐκ τοῦ φαιῶ οὐρανοῦ, καθίστα
λευκὴν τὴν διόδον τῶν Ὑδάτων ἐν τῷ μέσῳ τῶν μελανῶν
κλάδων τῶν δένδρων. Ἀνήγειρε τὰ κράσπεδα τοῦ φορέμα-
τός της καὶ κατήλθε. Τὸ ὕδωρ ἔφθανε μέχρι τῶν σφυρῶν
της· αἱ συρταὶ αὐτῆς ἐμβάδες μικροῦ δεῖν θὰ προσεκολλ-
λῶντο ἐπὶ τοῦ βορβοροῦ καὶ ἀντήχει περὶξ αὐτῆς, καθ' ὅλον
τὸ μῆκος τῆς καταβάσεως, ὁ εὐκρινὴς μινυρισμὸς, παρό-
μοιος πρὸς τὸν κελαρυσμὸν τῶν ὑπὸ τὴν χλόην καὶ τὰ
βάθη τῶν δασῶν κεκρυμμένων μικρῶν ρυακίων.

Ἀἴρνης εὐρέθη πρὸ τῆς θύρας ἐπὶ τῆς κλίμακος· ἐστα-
μάτησεν ἐκεῖ ἀσθμαίνουσα καὶ κεκμηκυῖα. Μετ' ὀλίγον
ἐφάνη ἀναμνησθεῖσα, καὶ ἐκτύπησεν ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ
μαγειρείου.

— Πῶς! εἶσθε σεῖς; ἠρώτησεν ἡ θεία Φαιτῆ.

Δὲν εἶχεν ὅμως πλέον τὴν φωνὴν θρηνώδη· οἱ λεπτοὶ
ὀφθαλμοὶ της ἐβεγγοβόλουν, ἐνῶ γέλωσ φιλαρσεσκείας σπα-
σμοδικῶς συνετάραττε τὰς μυρίας ρυτίδας τοῦ γεροντι-
κοῦ προσώπου της. Δὲν ἐφάνετο πλέον στενοχωρημένη,
καὶ ἤρξατο νὰ θωπεύῃ τὰς χεῖράς της, πρὸ πάντων ὅτε
ἤκουσε τὰς διακεκομμένας αὐτῆς φράσεις.

Ἡ Ἐλένη τῆς προσέφερε ἓν εἰκοσάφραγκον.

— Ὁ Θεὸς ἄς σᾶς τὸ πληρώσῃ, ἐψιθύρισεν ἡ θεία
Φαιτῆ κατὰ τὴν συνήθειάν της· ἀμποτε νὰ ἀπολύσῃς
πάν ὅ,τι ἐπιθυμεῖ ἡ καρδοῦλά σου, κυρά μου.

Ὁ Μκλιεῖώ, ἐξαπλωθεὶς ἐπὶ τινος ἔδρας καὶ ἐπεκτείνας
τὰς κνήμας πρὸ τοῦ πυρός, ὅπερ ἦναπτεν, περιέμενεν ἡσύ-
χωσ. Ἔσχε τὴν πρόνοιαν νὰ κλείσῃ τὰ παραπετάσματα
τῶν παραθύρων καὶ νὰ ἀνάψῃ φῶτα. Τὸ πρῶτον δωμάτιον,
ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὐρίσκετο, ἐφωτιζετο ζωηρῶς ὑπὸ μικροῦ
πολυρῶτου καὶ δύο λυχνιῶν, ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας εἰς τὸν θά-
λαμον ἐβασίλευε τὸ σκότος· ἡ ἀντανάκλασις μόνον τοῦ
κρυστάλλου ἔρριπτε καὶ ἐκεῖ ἀμυδρὰν καὶ ἡμίσβεστον λάμ-
ψιν. Ὁ Μκλιεῖώ παρετήρησε τὸ ὠρολόγιόν του,

— Διάβολε! ἐψιθύρισε, νὰ μὲ κάμῃ ἄρᾳ γε νὰ περι-
μένω εἰς μάτην καὶ σήμερον;

Καὶ ἐχασμήθη ἐλαφρῶς. Περιέμενε πρὸ μίαις ὥρας καὶ
δὲν ἐφάνετο διόλου διὰ τοῦτο νῆχαραστημένος. Ἐντούτοις
ἀνηγέρθη καὶ ἔρριψε βλέμμα ἐπὶ τῶν προπαρσεσκευῶν των.

Ἡ διευθέτησις τῶν καθισμάτων δὲν τὸν εὐηρέσκει καὶ
ἔσουε καὶ ἔτερον ἀνάκλιτρον πρὸ τῆς ἐστίας.

Τὰ κηρία ἐφώτιζον λαμβάνοντα ἐρυθρὰν ἀντανάκλασιν
ἐκ τῶν παραπετασμάτων τοῦ κρετονίου. Τὸ δωμάτιον
ὀλοῦν ἐθερμαίνετο σιωπηλὸν καὶ πνιγηρόν, ἐνῶ ἐκ τῶν
ἔξω ἀνεμος σφοδρὸς προσέπνεεν· ἀκολούθως ἐπεσκέφθη
διὰ τελευταίαν φοράν τὸν θάλαμον, καὶ εὐρισκόμενος ἐκεῖ
ἠσθάνετο κοῦφον εὐαρέσκεια· τῷ ἐφάνετο ἄρκετὰ κομ-
ψός, ὅπως ἐξαιρετικὸς, εὐπρεπὴς ὡς νυμφικὴ πιαστὰς· ἡ

κλίνη ἔχανετο ἐντὸς ἡδονικῆς σκιάς, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἔπαιζε μὲ τὰς δαντέλλας τῶν προσκεφαλαίων ἤκουσε τρία ἐπάλληλα κτυπήματα ἐπὶ τῆς θύρας· ἦτο τὸ σύνθημα.

— Δόξ' εἰ σοὶ ὁ Θεός! ἐφώνησε διὰ θριαμβευτικοῦ ὄρους.

Καὶ ἔσπευσε ὅπως ἀνοιξῆ.

Ἡ Ἰουλίτ' ἀνοίχθη μὲ τὴν καλύπτραν αὐτῆς καταβιβασμένην, περιτετυλιγμένη ἐντὸς τοῦ χειμερινοῦ αὐτῆς ἐπανωφορίου. Ἐνῶ ὁ Μκλινιῶ κατεγίνετο νὰ κλείσῃ τὴν θύραν, ἐκείνη ἔστη ἐπὶ στιγμὴν ἀκίνητος, ὅπως ἀποκορύψῃ τὴν ἐνδόμυχον ταραχὴν, ἣτις τῆς ἔκλεισε τὸ στόμα, ἀλλ' ὁ νεανίας ἔσπευσε νὰ λάβῃ τὰς χεῖρας τῆς, ἀνήγειρε τὴν καλύπτραν καὶ ἔδειξε τὸ πρόσωπον αὐτῆς μειδιῶν, ὀλίγον ὠχρόν, ἀλλ' ἄρκετὰ ἤρεμον.

— Καλὲ τί βλέπω! ἀναψες φῶτα! ἀνέκραξεν, ἐνῶ ἐπίστευα ὅτι ἀποστρέφουσι τὸ φῶς τὴν ἡμέραν;

Ὁ Μκλινιῶ, ὅστις ἀπεπειρωτὸ νὰ τὴν συλλάβῃ εἰς τοὺς βραχίονας, διὰ πυρετώδους καὶ προμελετημένης χειρονομίας, εὐρέθη εἰς ἀμηχανίαν, καὶ ἤρξατο λέγων ὅτι ἡ ἡμέρα ἦτο πολὺ ἀσχημὸς καὶ ὅτι τὰ παράθυρά του δὲν ἔβλεπον εἰς ὀρίζοντα, ἀλλ' εἰς ἀγροὺς ἀκαλλιεργήτους, καὶ ἐν τέλει εἶχε προσθέσει ὅτι ἐλάτρευε πολὺ τὴν νύκτα.

— Ποτὲ δὲν εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ σὲ εὕρῃ, ἀπεκοίθη καὶ ἐκείνη εἰρωνευομένη αὐτοῦ· ὅτε κατὰ τὸ πικρὸν ἔρ' ἔδωσα τὸν παιδικὸν χορὸν, μού ἔκαμες ἱστορίας· ἔλεγες ὅτι σοῦ ἐφαίνετο πῶς εὐρίσκεσαι ἐντὸς σπηλαίου. Ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ ὁμολογήσῃς ὅτι αἱ ὀρέξεις σου εἶνε πολὺ εὐμετάβολοι.

Ἐνόμιζεν ὅτι εὐρίσκετο εἰς ἐπίσκεψιν, ἀντιποιομένη ἀσφάλειαν ἀληθῆ, ἐκ τῆς ὁποίας καθίστατο καὶ ἡ φωνὴ αὐτῆς χονδροτέρη· τὸ μόνον δείγμα τῆς ταραχῆς τῆς. Ἐπὶ στιγμὴν ἤσθάνθη ἐλαφρὸν τρόμον τοῦ πῶγανως, ὡς εἰ εἶχεν ἐνοήσῃ ὅτι κατὰ τὴν ἐπέβλεπεν εἰς τὸν λαίμον, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐξήστραπτον καὶ ἀπελάμβανον τὴν ζωηρὰν ἡδονὴν τῆς ἀσυνεσίας τῆς καὶ ἐσκέπτετο περὶ τῆς κυρίας Χερμέτης, ἣτις εἶχε καὶ αὐτὴ ἔραστὴν. Θεέ μου! Πόσον τῆ ἐφαίνετο ἀστεῖον!

— Ἄς ἴδωμεν λοιπὸν τὴν διασκευὴν τῆς οἰκίας σου.

Καὶ παρετήρει τὰ τοῦ δωματίου. Ἐκεῖνος τὴν παρηκολούθει σκεπτόμενος ὅτι ἤθελεν ἐπὶ τέλους κατορθώσῃ νὰ τὴν συλλάβῃ αἰφνιδίως· ἤδη δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ διαφύγῃ. Ὄρειλε λοιπὸν νὰ περιμένῃ. Ἐντοσοῦτ' ἐκείνη ἐξήταξε τὰ ἐπιπλα καὶ τοὺς τοίχους· ἀνύψου τὴν κεφαλὴν καὶ περιεφέρετο πανταχοῦ πάντοτε ὀμιλῶσα.

— Διόλου δὲν μοῦ ἀρέσει τὸ κρετόνιόν σου· εἶνε πολὺ πρόστυχον· ποῦ τὸ εὐρήκατε αὐτὸ τὸ βδελυρὸν κόκκινον; Μπᾶ! νὰ μία ἔδρα, ἡ ὁποία θὰ ἦτο λίαν ἐξαιρετος, ἐὰν δὲν ἦτο τόσο πολὺ χρυσομένη· δὲν ὑπάρχει καμμια εἰκὼν ἀξιόλογος, οὔτε ἀριστοτέχνημα. Τίποτε, τίποτε ἐὰν ἐξαιρέσῃς τὸν πολυέλαιον καὶ τὰς λυχνίας, ἂν καὶ αὐτὰ στεροῦνται κομψότητος. Αἶ, φίλε μου! σὲ συμβουλεύω νὰ μὴ ἐπιμένῃς ἀκόμη νὰ περιπαίζῃς τὴν ἰαπωνικὴν μου σκιᾶδα.

Ἐγέλα καὶ ἐξεδικεῖτο αὐτόν, διὰ τὰς προσβολάς, τὰς ὁποίας τῆ εἶχε κάμει ἄλλοτε.

— Εἶναι, ἀληθινά, πολὺ κομψὸν τὸ γοῦστο σου! ἐπανελάβην, αὐτὸ τὸ γνωρίζομεν... ἀλλὰ δὲν γνωρίζεις ἴσως, ὅτι τὸ Κινεζικὸν μου ἀνδρικοῦλον, ἀξίζει πολὺ περισσότερον ἀπὸ ὅλην σου τὴν συλλογὴν. Εἰς ἐπίπλωσιν νεωτερισμοῦ δὲν ἔρχεται ποσῶς τὸ κόκκινον. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ ἀφήσῃς κατὰ μέρος τὴν ἀδυναμίαν σου διὰ τὰ λευκά;

Ὁ Μκλινιῶ, ἄρκετὰ βραχνιζόμενος, δὲν ἀπεκρίνατο. Ἐπειρωτὸ μόνον ὅπως τὴν ὀδηγήσῃ ἐντὸς τοῦ θαλάμου. Ἐκείνη ἐσταμάτησεν ἐπὶ τῆς φιλίας, λέγουσα ὅτι ποτὲ δὲν ἤθελε τολμήσῃ νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς τοσοῦτον σκοτεινοῦ σπηλαίου. Ἄλλως τε, καλῶς ἔβλεπε καὶ ἐκ τῶν ἔξω ὁ θάλαμος ἦτο πολὺ ἀνώτερος, τῆς αἰθούσης. Ὅλα τὰ ἐπιπλα εἶχον προμηθευθῆ ἐκ τοῦ προαστείου τοῦ Ἀγίου Ἀν-

τωνίου· ὀλόκληρος ἡ διακόσμησις τῆ παρεῖχεν ἀφορμὰς εἰρωνείας καὶ ἐδεικνύετο ἀνελεήμων, ἐπανερχομένη συνεχῶς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου καὶ περιέπαιζε τὴν ὡς ἀρχαίαν καμπυλωτὴν κατοικίαν του, τῆς ὁποίας τὰ ἐπιπλα, ὡς προτόντα μικροτεχνητῶν, οὐδεμίαν παρεῖχον ἀξίαν καὶ ὅτι παρομοίας ἐπιπλώσεις, ἦτο πολὺ εὐκολὸν νὰ προμηθευθῆ τις εἰς ὅλας τὰς ἀγοράς πενήτηκοντα ἐξ αὐτῶν, μόνον ἀντὶ ἐπτὰ φράγκων.

— Καὶ ἐν τούτοις τὴν ἐπλήρωσα ἐννεήκοντα φράγκα, προσέθηκεν ἐπὶ τέλους ὁ Μαλινιῶ μεγάλως ἀνυπομονῶν.

Τότε ἐφιδρόνθη σπουδαίως, διότι κατάρθρωσε νὰ διεγείρῃ τὴν ἀγανάκτησίν του.

Ἐφάνη δὲ καθησυχάζας καὶ μόνον ὑπόυλως τὴν ἠρώτησε:

— Πῶς! δὲν βγάζετε τὸ ἐπανωφορίόν σας;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη, πραγματικῶς αἰσθάνομαι ὑπερβολικὴν ζέστην.

Ἀφῆρσε τὸν πῖλον, τὸν ὅποιον αὐτός, μετὰ τοῦ μανδύου τῆς ἔσπευσε νὰ ἀποθήσῃ ἐπὶ τῆς κλίνης· ὅταν δὲ ἐπανῆλθε, τὴν εὖρε καθημένην παρὰ τὴν ἐστίαν, παρατηροῦσαν ἀκόμη περίξ τῆς. Ἐλαβεν ἔκφρασιν σοβαρότητος, καὶ ἐπὶ τέλους συγκατετέθη νὰ φανῆ ἔρασμα, λέγουσα:

— Ὅλα εἶναι ἀσχημα! ἀλλὰ δὲν σας κακίζω δι' αὐτό· ἠδύνατο ὁμοίως τὰ δύο αὐτὰ δωμάτια νὰ ἐπιπλωθῶσι πολὺ ὠραία.

— Πιστεύω νὰ μὴ φέρουν κανὲν πρόσκομμα εἰς τὸ σχέδιόν μας, καὶ ἀφῆκε νὰ τῷ διαφύγῃ ἡ φράσις αὐτὴ μετὰ τινος ἀκηδοῦς χειρονομίας.

Πάραυτα μετεμελήθη διὰ τὸν ἀσύνετον αὐτὸν λόγον, ὅστις διεξέφυγε τοῦ ἔρκους τῶν ὀδόντων του, δὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ οὐδὲν ἀπρεπέστερον καὶ χυδαϊότερον. Ἐκείνη ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν· ἡ καρδία τῆς ἐπίεζετ' πρὸς στιγμὴν ἐφάνη ἐπιλανθανομένη τοῦ σκοποῦ, δι' ὃν εἶχεν ἔλθει. Ἐσπευσε δὲ πάραυτα ἐκεῖνος νὰ τὴν ἐξαγάγῃ ἐκ τῆς ἀμηχανίας, εἰς ἣν τὴν εἶχε ρίψει.

— Ἰουλίτ' μου! ἐψιθύρισε γονυπετήσας ἐνώπιόν τῆς.

Ἐκείνη ἔνευσε αὐτῷ νὰ καθῆσθαι.

Ὅταν εὐρίσκοντο εἰς τὰ λουτρά, ἐν Τρουβίλλῃ, ὁ Μαλινιῶ, κορεσθεὶς φαίνεται ἐκ τῆς θέας τοῦ ὠκεανοῦ, συνέλαβε τὴν εὐάρεστον σκέψιν, ἀντὶ νὰ πίπτῃ ἐν τῇ θαλάσῃ, νὰ πίπτῃ ὡς ἔραστὴς πρὸ τῶν ποδῶν τῆς ἐρωμένης του. Ἀπὸ τριῶν ἡδῆ ἐτῶν ἔζων ἐν τῇ ἐριστικῇ αὐτῇ οἰκειότητι.

Ἐσπέραν τινὰ ἐδράξατο τῆς χειρὸς αὐτῆς· ἐκείνη δὲν ἐταράχθη ποσῶς, δὲν ὠργίσθη. Τὸ ἐξέλαβεν ὡς ἀστεϊότητα ἐν ἀρχῇ. Ἀκολουθῶς, μὲ τὴν κεφαλὴν κούφον, μὲ τὴν καρδίαν ἐλευθέραν, ἐφαντάσθη ὅτι ἔλαβε συμπαιδιάν τινα δι' αὐτόν, καὶ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἔκαμνε καὶ αὐτὴ σχεδὸν τὰ αὐτὰ μὲ τὰς φίλας τῆς, χωρὶς νὰ αἰσθάνεται τὸ παραμικρὸν πάθος· μόνη ἢ περιέργεια, ἢ μᾶλλον εἶπευ, ἢ ἀνάγκη τοῦ νὰ μιμῆται τὰς φίλας τῆς, τὴν πρερκίνου· ἐν τῇ ἐνάρξει τῶν ἐρωτοτροπιῶν τούτων, ἐὰν ὁ νεανίας ἐδεικνύετο τολμηρότερος, ἠδύνατο ἀναμφιβόλως ἐκείνη νὰ ὑποκύψῃ, ἀλλ' εἶχε τὸν ἐγαῖτμόν νὰ ἐπικρατήσῃ αὐτῆς διὰ τοῦ πνεύματός του καὶ τὴν ἔφινε νὰ συσχετίζεται εἰς τὸ παιγνίδιον τῆς ἐρωμένης, τὸ ὅποιον αὐτὴ ὑπεκρίνετο.

Ἐπίσης καὶ μετὰ τὰς πρώτας ἀψιμαχίας, ἐσπέραν τινὰ, καθ' ἣν στιγμὴν παρετήρουν ἀμφοτέρω τὴν θάλασσαν, ὡς ἔρασταί τοῦ κωμικοῦ μελοδράματος, τῷ ἔδειξε δείγματα συμπαιδιᾶς, φαινομένη ἐκπεπληγμένη καὶ κατακυριευμένη ἐκ τῆς μυθιστορικῆς ταύτης ὑπάρξεως, ἣτις τὴν ἔτερπεν.

Ἐν Πηρυσίοις, ὁ Μαλινιῶ ἔλαβεν ἀπόφασιν ὀριστικὴν νὰ φανῆ μᾶλλον ἐπιτήδειος καὶ ἐσκέπτετο νὰ ἀρχίσῃ τὴν ἐπιθεσίαν, εἰς ἐποχὴν πλήξεως, κυρίως περὶ τὰ τέλη τοῦ

χειμῶνος, ὅποτε ἤθελεν εὑρεῖ αὐτὴν κεκμηκυῖαν ἐκ τῶν γνωστῶν διασκεδάσεων, τοῦ χοροῦ, τὰς ἐσπερίδας, τὰς πρώτας δραματικὰς παραστάσεις, αἱ ὁποῖαι ἤθελον πληξοῦν αὐτὴν διὰ τῆς μονοτονίας των. Ἡ ἰδέα οἰκήματος, ἐπίτηδες προετοιμασθέντος, ἐντὸς ἀφανοῦς τμήματος, τὸ μυστήριον κρυφίας συνεντεύξεως, ἡ ἐντύπωσις ἀγνωστοῦ ἀπολαύσεως, ἤθελον τὴν δελεάσει. Ὅλα ταῦτα εἰχόν τι τὸ πρωτότυπον καὶ ἔπρεπε νὰ τὸ δοκιμάσῃ. Ἡσθάνετο ὅμως κατὰ βάθος γαλήνην, ὄχι ὅμως καὶ ἀνησυχίαν, διότι εὕρισκετο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Μαλινιώ καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο τὸ αὐτό, ὡς εἰ εὕρισκετο παρὰ τινι ζωγράφῳ, ἐνθα εἶχε μεταβῆ πρὸς ἀναζήτησιν εἰκόνων διὰ τὰς ματαιοδοξίας τῆς εὐσπλαγχνίας τῆς.

— Ἰουλία μου! Ἰουλία μου! ἐπανελάμβανεν ὁ νεανίας, δίδων θωπευτικὴν θλάσιν εἰς τὸν τόνον τῆς φωνῆς του.

— Πρόσεχε, κάθου φρόνιμα, ἀπεκρίθη ἐκείνη ἀφελῶς.

Καὶ ἔλαβε σινικὸν ἀλεξιπυρρον ἐκ τῆς ἐστίας, ἐξακολουθήσασα περιχαρῶς νὰ φέρεται ἐκεῖ, ὡς εἰ εὕρισκετο ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῆς αἰθούσῃ.

— Γνωρίζεις ὅτι σήμερον τὸ πρῶτ' ἐκάμαμεν μίαν ἐπανάληψιν φουβούμαι πολὺ, ὅτι δὲν εἶμαι διόλου τυχερὰ διὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς κυρίας Βερθιέρου, ἡ ὁποία ὑποκρίνεται τὴν Ματθίλδην, θρηνητικὴν ἀνυπόφορον, ἐνῶ ὁ μονόλογος αὐτῆς εἶνε τόσον ὠραῖος, κυρίως ὅταν ἀποτείνεται πρὸς τὸ βαλάντιόν τῆς: «Πτωχό μου, σὲ ἐφίλησα πρὸ ὀλίγου», ἐνῶ αὐτὴ ἀπαγγέλει ὡς ὑπότροφος, ἥτις παρεσκευάσθη νὰ κάμῃ φιλοφρόνησιν. Εἶμαι πολὺ ἀνήσυχος...

— Καὶ ἡ κυρία Γουϊρόνδου; ἠρώτησε πλησιάζας τὸ καθισμὰ του, καὶ λαμβάνων τὴν χεῖρά τῆς.

— Ὡ αὐτὴ ἐπιτυγχάνει ὠραία!.. εἰς αὐτὴν ἀναγνωρίζω ἀληθῆ κυρίαν Λερῆ, ἡ ὁποία κατέχεται ὑπὸ ὀστροῦ.

Ἀφῆκε αὐτῷ τὴν χεῖρά τῆς, τὴν ὁποίαν κατεφίλει εἰς ἐπάλληλα διαλείμματα, χωρὶς αὐτὴ νὰ φαίνεται προσέχουσα.

— Ἀλλὰ τὸ χεῖριστον πάντων εἶνε ὅτι ὑμεῖς δὲν καταδέχεσθε νὰ ἔρχεσθε κατ' ἀρχὰς ἐκάμνετε θεωρίας πρὸς τὴν κυρίαν Βερθιέρου, ἐπὶ τέλους ὅμως εὕρισκω ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ φθάσωμεν μόνοι ἡμεῖς εἰς τὸ συμπέρασμα, ἀφοῦ ἡ εὐγενία σας, ἀποφεύγετε νὰ ἔρχεσθε.

Ἐκεῖνος προσεπάθησε νὰ περιβῆλλῃ τὴν ὀσφύν τῆς διὰ τοῦ βραχιόνος.

— Πόσον ὠραία ἐπιτυγχάνω τὸ μέρος μου... ἐψιθύρισε.

— Μάλιστα, αὐτὸ εἶνε ἀληθές, ἀλλὰ πρέπει νὰ λαμβάνη καὶ μέρος εἰς τὰς δοκιμάς; δὲν εἶνε δὲ διόλου εὐγενές, νὰ μὴ θέλῃς νὰ θυσιάσῃς πρὸς χάριν μας τρεῖς ἢ τέσσαρας ὥρας τῆς πρωίας.

Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ ἠσθάνθη ὅτι ἐπιπτον ὡς βροχὴ τὰ φιλήματα ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ τῆς. Τότε μόλις παρετήρησε ὅτι τὴν ἐκράτει ἐν τῇ ἀγκάλῃ, καὶ τὸν ἀπόθησε ραπίζουσα αὐτὸν ἐλαφρῶς διὰ τοῦ σινικοῦ ἀλεξιπύρου, τὸ ὁποῖον εἰσέτι ἐκράτει. Ἀναμφιβόλως θὰ εἶχε λάθει ἐκ τῶν προτέρων τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ πρὸς αὐτὸν νὰ προβῆ περαιτέρω. Τὸ λευκὸν πρόσωπόν τῆς εἶχε γίνεи καταπόρφυρον ὡς ἐκ τῆς ζωηρᾶς ἀντανάκλασεως τῆς πυρᾶς, τὰ χεῖλη τῆς ἐλεπτύνθησαν ἐκ παραδόξου μορφοσμοῦ, τὸν ὁποῖον αἱ πληχθεῖσαι ψυχικαὶ αὐτῆς δυνάμεις προκαλέσαν. Ἀληθῶς ὁ σκοπὸς αὐτοῦ ἦτο προγεγραμμένος, ἔβλεπεν ὅτι ἀπεφάσισε νὰ προβῆ εἰς τὰ ἔσχατα, καὶ φόβος ἤρχισε νὰ τὴν καταλαμβάνῃ.

— Ἀφῆσέ με ἐψιθύριζε μειδιῶσα, μὲ ἦθος δυσαρρεσκείας; πρόσεξε, μὲ δυσαρρεστειάς...

Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐπίστευεν ὅτι τὴν εἶχε καταθέξει καὶ ἐσκέπτετο μετὰ ψυχρότητος, ὅτι, «ἐὰν ἤθελεν ἀφήσει αὐτὴν νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ ἐκεῖ, ὡς εἶχεν ἔλθει, ἤθελε τὴν ἀπωλέσει διὰ παντός». Οἱ λόγοι λοιπὸν καθίσταντο ἀνωφελεῖς, ἔλαβε τὰς χεῖρας τῆς, τὰς ὁποίας ἀπειραῖθη νὰ ἀνυψώσῃ μέχρι τῶν ὠμων. Ἐπὶ στιγμὴν ἐφάνη ἐνδιδουσα, δὲν εἶχε

παρὰ νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐνόμιζεν ἐν τούτοις, ὅτι κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφώνησέ τις: «ὄχι» ἦτο αὐτὴ, ἥτις εἶχε φωνάξει προτοῦ μάλιστα προλάβῃ νὰ ἀπαντήσῃ...

— Ὅχι, ὄχι, ἐπανελάμβανεν, ἀφῆσέ με, μὲ δυσαρρεστειάς.

Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος δὲν ἀπῆντα, ἠναγκάζετο νὰ ὑποκύπῃ εἰς τὰς μοναδικὰς ὠθήσεις, παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς, παρωργισμένη ἐναντίον καὶ ἐαυτῆς καὶ ἐκείνου. Ἐν τῇ ταραχῇ τῆς δέ, λόγοι διακεκομμένοι τῇ διέφευγον.

Ἄ! βεβαίως κατεχρᾶτο τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς καὶ τὴν ἠδύνατο νὰ ἐλπίζῃ μεταχειριζόμενος τοιαύτην βαρβαρότητα; Τὸν ἀπεκάλεσε μάλιστα καὶ φαῦλον οὐδέποτε δὲ εἰς τὴν ζωὴν τῆς ἤθελε νὰ τὸν ἴδῃ κατὰ πρόσωπον. Ἄλλ' ἐκεῖνος τὴν ἀφῆκε νὰ ὁμιλῇ, ὅπως εὕρισκε ἑνασχόλησιν, καὶ ἐξηκολούθει νὰ τὴν καταδιώκῃ μετὰ γέλωτος μοχθηροῦ. Ἐπὶ τέλους κατῴρθωσε νὰ ὀχυρωθῇ ὀπισθεν μίαν ἑδρᾶς, καὶ ὑπετραύλιζεν ἐννοοῦσα ὅτι ἤθελε καταβληθῆ ἐπὶ τέλους.

Ἐνδομύχως ἐπρέσβευεν, ὅτι ἀνῆκε πρὸς αὐτόν, ἂν καὶ εἰσέτι δὲν εἶχεν ἐκτείνει τὰς χεῖρας ὅπως τὴν συλλάβῃ. Ἡ στιγμὴ ὑπῆρξε κρισιμωτάτη ὑπῆρχεν ἡ μᾶλλον δυσᾶρεστος, ἀφ' ὅσας ποτὲ εἶχε δοκιμάσει ἐν τῇ ζωῇ τῆς.

Καὶ παρέμενεν ἐκεῖ, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, μὲ τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου ἠλλοιωμένους, κατησχυμένους καὶ ἐν ἐξάψει, ὅποταν ἠκούσθη κρότος. Κατ' ἀρχὰς δὲν εἶχεν ἐννοήσει, κατόπιν ὅμως ἔσπευσε καὶ ἠνέφξε τὴν θύραν, ἀφοῦ προηγουμένως εἶχεν ἀπομακρυνθῆ ὀλίγα βήματα ἐκ τοῦ θαλάμου· συνάμα δὲ φωνή τις ἀνέκραξε:

— Σωθῆτε! φύγετε! ὀλίγον μένει διὰ νὰ συλληφθῆτε!

Ἦτο ἡ Ἐλένη ἄμφοτεροὶ τεταραγμένοι τὴν προσέβλεπον, ἡ ἐκπληξίς των ἦτο τοσοῦτον ζωηρὰ, ὥστε σχεδὸν εὐθὺς ὑπελάθοντο τῆς ἀμνηχανίας, ἣν παρεῖχεν ἡ θέσις των.

Ἡ Ἰουλία δὲν εἶδεξε στενοχωρίαν.

— Σωθῆτε! ἐξηκολούθει νὰ ἐπαναλαμβάνῃ ἡ Ἐλένη, ὁ σύζυγός σου θὰ φθάσῃ ἐντὸς ὀλίγων δευτερολέπτων.

— Ὁ σύζυγός μου! ἀνέκραξεν ἡ νεαρὰ κυρία, ὁ σύζυγός μου;... καὶ διατί παρακαλῶ; πρὸς πῶσον σκοπόν;

Εἶχεν ἀποβλακωθῆ. Τὸ πᾶν ἀνεκωχᾶτο ἐν τῇ κεφαλῇ τῆς τῇ ἐφάνετο παράδοξον, πῶς ἡ Ἐλένη νὰ εὐρεθῆ ἐκεῖ καὶ νὰ τῇ ὁμιλῇ περὶ τοῦ συζύγου τῆς ἐφάνη μάλιστα παροργισθεῖσα.

— Ἄ! νομίζετε, ὅτι ἔχω τὸν καιρὸν νὰ σας δώσω ἐξηγήσεις; Ὅσον οὐπω φθάνει. Σὰς συμβουλεύω νὰ φύγετε ταχέως νὰ φύγετε καὶ οἱ δύο.

Τότε ἡ Ἰουλία κατελήφθη ὑπὸ φοβερᾶς ἀμνηχανίας ἔτρεχεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν δωματίων, τεταραγμένη, ἐκφέρουσα φράσεις ἀσυναρτήτους.

— Ἄ! Θεέ μου! κυρία, μυριάκις σας εὐγνωμονῶ! Ποῦ εἶνε τὸ ἐπανωφώριόν μου; Τί ζῶον ὅπου εἶνε νὰ ἀφήσῃ τόσον σκοτεινὸν τὸν θάλαμον! δόσατέ μου τὸν μανδύαν μου, φέρετέ μου ἕνα κερὶ διὰ νὰ εὕρω τὸ ἐπανωφώριόν μου!.. ἀγαπητὴ μου! μὴ με συνεριζέσαι, ὅτι δὲν ἔσπευσα νὰ σας ἐκφράσω τὰς εὐχαριστίας μου... δὲν εἰξεύρω πῶς εὕρισκονται τὰ χειρόκτιά μου! ὄχι, δὲν εἰξεύρω, δὲν ἀντέχω πλέον, τὰ ἔχασα...

Ὁ φόβος τὴν εἶχε καταβάλλει ἔδῃσε μάλιστα, ὅπως ὑποβοηθήσῃ αὐτὴν ἡ Ἐλένη νὰ φορέσῃ τὸ ἐπανωφώριόν τῆς καὶ τὸν πτόν τῆς, ἀπέφυγε μάλιστα νὰ προσδέσῃ τὰς ταινίας. Τὸ δυσᾶρεστον ὅμως ἦτο ὅτι ἐδαπάνησεν ἀρκετὴν ὥραν πρὸς ἀναζήτησιν τῆς καλύπτρας αὐτῆς, ἥτις εἶχε πέσει ὑπὸ τὴν κλίνην. Ἐψιθύριζε διακεκομμένας καὶ ἀσυναρτήτους λέξεις, καὶ μὲ τὰς χεῖρας τρεμούσας ἐσκέπτετο ἐὰν δὲν εἶχε λησμονήσει τίποτε ὅπερ ἠδύνατο νὰ τὴν ἐκθέσῃ.

[Ἐπεται συνέχεια].

Κατὰ μετάφρασιν ΓΕΩΡ. Δ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ, ἱατροῦ.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ

Τῷ ἔλαβε τὴν χεῖρα καὶ τὸν ἔδουρε μέχρι τοῦ προδόμου τοῦ ἐκκλησιδίου. (σελ. 600).

• Ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν φανῶν, ὁ ὑπνρέτης μου διέκρινε καθαρῶς τὸ βρέφος, τὸ ὅποτον ἐκράτει εἰς χεῖρας ἡ Ἴταλῖς. Ποῦ ἐπήγαινε; Τοῦτο μόνον ἀγνοῶ... Ἐπιθυμῶ νὰ συμπληρώσω τὰς ἐξομολογήσεις μου... Ὁ Καμπεϋρόλ ἤρχετο τότε εἰς τὸν οἶκόν μου, ἵνα ἐπιμελῆται τὸν πατέρα αὐτῶν τῶν παιδίων. Ἐπειράθην νὰ ἐπιτύχω παρ' αὐτοῦ πληροφορίας τινάς... Ἐγνώριζον ὅτι ἐσύχναζεν εἰς Ζουσέρην. Ἐμενεν ἄφρονος ὡς ἰχθύς... Ἡ ἐχεμύθεια ἦν ἐπιβάλλει τὸ ἐπάγγελμα! Δὲν τὴν παρεβίασε ποσῶς, ὅσον καὶ ἂν διατελῶ φίλος του. Συνέλαβα ἐναντίον του ἀληθῆ ἀγανάκτησιν, ὅτε ἡ ἰδία τύχη, ἣτις τόσον ἦδη μὲ εἶχεν εὐνοήσει, συνεπλήρου τὸ ἔργον της. Εἶδον, ἔψαυσα... ἐνοεῖτε; μίαν ἐπιστολὴν διευθυνομένην πρὸς τὸν ξένον μου ὑπὸ τῆς

δεσποινίδος Σαρναίου. Δὲν ἐτήρει τὴν αὐτὴν ἐπιφυλακτικότητα ἐκεῖνος, ἦν καὶ ὁ δόκτωρ Καμπεϋρόλ· τὸ πᾶν μοι ἐνεπιστεύθη, παρασυρόμενος ὑπὸ τῆς ἐκδουλεύσεως, ἦν τῷ εἶχον παράσχει τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν γνωρίζω ἐκ στήθους καὶ ἰδοῦ την».

Ἐσιώπησε πρὸς στιγμὴν ἵνα ἀπολαύσῃ τῆς ἀμηχανίας τῆς ἀντιπάλου του καὶ ἐξηκολούθησε μὲ τόνον δηκτικόν:
— Εἶνε ὁ κόμβος τῆς ὑποθέσεως, κυρία δούκισσα. Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο σύντομος, ἀλλ' αἱ ἐκφράσεις της ἐναργέσταται... Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τῇ ἔχετε ὑπαγορεύσει αὐτήν... Οὐδεὶς μοι τὸ εἶπεν, ἀλλ' εἶμαι εἰς θέσιν καὶ νὰ ὀρκισθῶ περὶ τούτου!

Καὶ βραδέως τὴν ἀπήγγειλε:

«Γεώργιε, τὰ τέκνα μου ἀπέθανον! Ὁ ἔρωσ ἡμῶν εἶνε κατηραμένος... Ὑγίαινε!»

Φρικίαισι συνετάραξε τὴν γρατάν.

Ὁ κόμης ὑπέλαβε:

— Λοιπὸν ἐξηπατήσατε τὴν ἐγγονὴν σας, παρ' ἧς ἐπετύχετε ρῆξιν μεταξύ αὐτῆς καὶ τοῦ ἐραστοῦ της τῆ βοηθεία κακούργου δόλου· ὅθεν, ἐὰν τῆ ἀπεκάλυπτον τὴν ἀλήθειαν, δύο τινὰ θὰ ἐπηκολούθουν· θὰ ἐπετύγγανον τὸ πᾶν παρ' αὐτῆς εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ἀποκαλύψεώς μου καὶ θὰ καθίστασθε δι' αὐτὴν ἀντικείμενον ἀποστροφῆς.

Ὁ κόμης προσέθηκε:

— Νομίζω ὅτι τὴν γνωρίζω. Δὲν τρέφει ποσῶς τὴν ἀδάμαστον ὑμῶν ὑπερηφάνειαν οὔτε τὰς περὶ γένους προλήψεις σας! Θὰ ἐλάτρευε τὰ τέκνα της, τὰ τέκνα τοῦ Γεωργίου Δαμβέρτου! Τί θὰ ἐσκέπτετο μανθάνουσα ὅτι ψεῦδος τῆ ἀπέστα τὰ δάκρυα, ἅτινα ἔχουν ἐπὶ τάφου κενοῦ; Τί θὰ ἔλεγεν ὁ Δαμβέρτος ἐὰν πέραν ἐκεῖ, ἐν τῆ ἐξορίᾳ του, ἐμάνθανεν ὅ,τι ἐπράξατε; Γνωρίζετε ὅτι ἡδύνατο νὰ ἐπανέλθῃ καὶ νὰ μὴ φανῆ πρὸς ὑμᾶς ἐπεικῆς ὅσον ἐγώ; Δὲν θέλω ν' ἀποταθῶ πρὸς τὴν δεσποινίδα Σαρναίου. Πρὸς ὑμᾶς μόνον ἔρχομαι, καὶ σας λέγω: Πιστεύσατέ με, κυρία δούκισσα; ἑκατοντάκις κάλλιον εἰς κόμης Φίλιππος δὲ Βωνοᾶζ, ὅστις ἔσται δι' ὑμᾶς συγγενῆς δεδοκιμασμένος, ἢ ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος, ὅστις διὰ τὴν τόσον σκληρῶς προδόσασαν αὐτὸν θὰ ἦναι ἐχθρὸς ἀδιάλλακτος. Εἶνε ἀληθές;

Τὸ ἐπιχείρημα ἦτο σχεδὸν ἀκαταμάχητον.

Ὁ Βωνοᾶζ ἀπήλαυε τοῦ θριάμβου του, μετριοπαθῶς, δίχως νὰ καταχρᾶται τῶν προνομίων του.

Ἡ δούκισσα, φρίττουσα διὰ τὴν ἀδυναμίαν της, θὰ τὸν ἐκερκύνου ἐὰν ἡδύνατο, μὲ τὴν φλόγα τῶν ὀμμάτων της.

— Οἱ ὄροι σας; τὸν ἠρώτησεν ἐν βραχυλογίᾳ.

— Ἐχῶ τελευταῖόν τι νὰ προσθέσω.

— Ταχέως.

— Μὴ ἀπατάσθε ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων μου. Δὲν σας μέμφομαι. Σας θαυμάζω. Ἠγωνίσθητε διὰ τὴν τιμὴν. Οὐδενὸς θὰ ἐφείδεσθε, ἵνα ἐξαλείψετε τὰ ἴχνη τοῦ σφάλματος. Ἐτυχον ἐδῶ ἦτο εἰμαρμένη εὐνοῦς δι' ἐμέ. Δύναται νὰ μοὶ φανῆ ἐπωφελής. Εἰς τί δύναται νὰ βλάψῃ ὑμᾶς; Τὸ μυστικόν μου αὐτό, θὰ τὸ ἐνταφιάσω εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς μνήμης μου. Θὰ μ' εὔρητε, ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἔτοιμον νὰ συντρέχω ὑμᾶς ἐν τοῖς σχεδίοις σας. Ὁ Βωνοᾶζ θὰ διαλάμψῃ, χάρις εἰς ὑμᾶς, ὅσον οὐδεὶς. Ταῦτοχρόνως ἀσφαλιζετε τὴν ἰδίαν ὑμῶν ἡσυχίαν.

Ἡ ἰταλίς τὸν ἤκουε μὲ ὕφος ἀγρίου, μὲ συναίσθημα αἰσχους διὰ τὴν ἀποτυχούσαν ἐπιχείρησίν της, διὰ τὴν ἀλλόκοτον δουλείαν, εἰς ἣν ἦτο ὑποβεβλημένη καὶ ἧς ἡδύναται ν' ἀποσεισῇ τὸν ζυγόν.

— Οἱ ὄροι σας, ἐπανέλαβε, καὶ ὄχι φράσεις;

— Τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Σαρναίου.

Ἡ κυρία λὰ Ρὸς Βιλλὰρ ἦτο πεπροικισμένη διὰ ψυχῆς ἰσχυρᾶς.

Θὰ ἔδιδεν ἐν ἑκατομμύριον, δίχως νὰ συνοφρωθῇ πρὸς τὸν γενναῖον, ὅστις, ἅμα τῆ ἐξόδῳ ἀπὸ τοῦ μεγάρου Καζόλα, θὰ περιέμενε τὸν ἐπονεϊδιστὸν κερδοσκοπὸν τὸν προτεινόντα αὐτῇ συναλλαγὴν, ἣν ἀπόθει· ἢ ὑπερηφάνειά της, ἀλλ' ἡ πρώτη της ἀποτυχία τὴν καθίστα δύσπιστον.

Ἐπειράθη δειλὴν παρατήρησιν.

— Δὲν εἰμαι ἐγὼ ἢ διαθέτουσα τὴν καρδίαν τῆς δεσποινίδος Σαρναίου, εἶπεν. Ἐλαβε τὴν θλιβεράν ἐπὶ τούτου πείραν.

Ὁ Βωνοᾶζ ἐδείχθη εὐγλωττος.

Ἀπέκρουσε τὸ ἐπιχείρημα σχεδὸν φαιδρῶς, μὲ ὕφος κομψόν καὶ εὐχέρως.

Ἐν ἡλικίᾳ δεκαοκτῶ ἐτῶν, ἡ νεανίς εἶνε εὐπλαστός κηρός, ὃν διαχειρίζεται ἰς ὡς θέλει. Ἄλλως, δὲν ἐπεβάλλ-

λετο. Ἐπέβαλλε πρὸς τὴν δούκισσαν δεσμὸν δι' ἐπιθέσεως καὶ ἀμύνης, εὐπρεπῶς ἐκτελουμένων.

Δὲν ἀπέκρυπτε τὸ ὅτι εἶχε καὶ φίλον· ὅτι, χωρὶς νὰ παραβαίνει τὰ καθήκοντά του, ὁ Καμπεϋρόλ ἤθελε τὸ καλὸν του· ὅτι τῷ ἦτο ἀπὸ πολλοῦ φίλος καὶ ἡ φιλία αὐτῆ, στηριζομένη ἐπὶ ἀμοιβαίας ἐκτιμῆσεως, ἦτο ἀναλλοίωτος ἅμα καὶ σταθερά, ὅτι ἡ Λευκὴ Σαρναίου περιέβαλλε διὰ τῆς ἀπολύτου αὐτῆς ἐμπιστοσύνης τὸν εὐθυμον καὶ ἀφοσιωμένον ἰατρὸν, ὅστις ἐπράυνε τὰς θλίψεις της· ὅτι περιέμενε μίαν λύσιν μέχρι τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ ἰουνίου καὶ ὅτι εὐκόλως ἡ δούκισσα θὰ ἤγε τὴν ἐγγονὴν της εἰς τὰ αἰσθημάτων, ἅτινα παρ' αὐτῆς προσεδόκα.

Ἐδήλωσεν ὅτι ἤθελε νὰ φαίνεται ἀγνωσθὸν τὸ σφάλμα ὃ ἠλόγει, ἀφοῦ θὰ τῷ ἦτο ἡ αἰτία πλοῦτου, ἐξ Ἰσου πρὸς τὸν ὅποιον θὰ ἠγάπα τὴν ἀποκομίσασαν αὐτόν.

Συνεκάλυψε τέλος μὲ ἀκραν δεξιότητα καὶ διὰ τῶν εὐλαβεστέρων τρόπων, ὅλον τὸ σκληρόν, τὸ ταπεινὸν καὶ τὸ ληστροκὸν τῶν ἀπαιτήσεών του.

— Τοῦτο μόνον θέλω, εἶπεν ἐν τέλει, νὰ μὲ μεταχειρισθῆτε ὡς φίλον, νὰ μὲ ἀνεχθῆτε ὡς οἰκεῖόν σας καὶ ν' ἀσκήσητε ὅλην ὑμῶν τὴν ἐπιρριὴν ἐπὶ καρδίας, ἣν ἐνοῶ νὰ κερδίσω.

Ἡ δούκισσα ἐξηκολούθει οὔσα συνωφρωμένη, ἀλλ' εἶχε νικηθῆ.

— Ἔστω, εἶπεν. Αὐτὸ ζητεῖτε διὰ τὴν σιγὴν σας;

— Ἐχετε ἀνάγκην ὄρκου;

Ἐξεδικῆθη διὰ φράσεως προσβλητικῆς.

— Τὸ συμφέρον σας μοὶ ἀρκεῖ.

Ἐκεῖνος δὲν ἐζήτησε τὴν ἀνάκλησιν τῆς ὕβρεως.

— Λοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι; εἶπεν.

— Ἀφοῦ εἶνε ἀνάγκη.

— Ἐλπίζω νὰ σας κερδίσω, μεθ' ὅλας ὑμῶν τὰς προλήψεις.

— Δοκιμάσατε!

Τῷ ἐτόξευσε βλέμμα βασιλίσκου, πραῦνθὲν αἰφνης ὑπὸ ἐν νεῦμα τοῦ κόμητος.

— Θύρα τις ἠνοίχθη.

Ἡ Λευκὴ Σαρναίου ἔστη πρὸς στιγμὴν παρὰ τὸ κατώφλιον τῆς αἰθούσης.

Μελανὰ ἐνδεδυμένη, προεπορεύετο γέροντος, ἔχοντος τὴν ἔκφρασιν πρῶτον καὶ καλοκάγαθον.

Ἦτο ὁ κόμης Καζόλα, γνωστότατος ἐν Νεαπόλει διὰ τὸ συμβιβαστικὸν τοῦ ὕφους του καὶ τὴν πρώτου βαθμοῦ εὐγένειάν του.

— Ἐξ ἀδελφέ μου, εἶπεν ἡ δούκισσα, ὁ κύριος κόμης Φίλιππος δὲ Βωνοᾶζ, εἰς τῶν ἐν Βερρὺ γειτόνων μας καὶ τῶν καλῶν μας φίλων, προτίθεται νὰ διέλθῃ ἡμέρας τινὰς ἐν Νεαπόλει καὶ ἡ φιλοξενία σας θὰ τὸν κολακεύσῃ πολὺ.

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἐσπέραν ὁ Βωνοᾶζ εἰδεῖν εἰς τὸ μέγαρον παρὰ τὴν Λευκὴν Σαρναίου.

Ἐπανελθὼν εἰς τὰ ἴδια, ἔγραψε δύο γραμμὰς πρὸς τὸν φίλον του Καμπεϋρόλ, ἵνα τῷ ἀναγγείλῃ ὅτι: «Τὰ πάντα βαίνουν κατ' εὐχὴν».

Ὁκτῶ ἡμέρας ἀργότερον, ἡ δούκισσα ἦτο ἐξφκειωμένη πρὸς τὴν ἰδέαν τοῦ νὰ ἐμπιστευθῇ τὰς τύχας τῆς ἐγγονῆς εἰς αὐτὸν τὸν μνηστῆρα, ὅστις δὲν ἐπεδείκνυε τὰ προτερήματά του καὶ ἔκρυπτεν ἐπιμελῶς τὰ ἐλαττώματα, ἐξ ὧν ἦτο γαγγραινωμένος μέχρι μυελοῦ ὀστέων.

Τὴν 15 Ἰανουαρίου, ἀφοῦ ἐπέστρεψε εἰς τὸ ἐν Παρισίοις μέγαρόν της, ἐσπέραν τινὰ, καθ' ἡνέμενε μόνη ἐν τῷ θαλάμῳ της μετὰ τῆς ἐγγονῆς της, τῆ ἔλαβε τὴν χεῖρα καί, μὲ ὑπερβάλλουσαν τρυφερότητα:

— Λευκὴ, τῆ εἶπε, γνωρίζεις ὅτι θέλω τὴν εὐτυχίαν σου.

— Μάμμη!

— Ἐσκέφθην ὀρίμως περὶ τῶν μέσων, δι' ὧν θὰ κατωρθοῦτο. Σὲ ζητοῦν εἰς γάμον.

Ἡ καρδιά τῆς νεάνιδος συνεσφίγγθη.

Ἄπο πολλοῦ περιέμενεν αὐτὴν τὴν εἰδησιν.

— Ὁ κύριος Βωνοᾶζ; ἐψιθύρισε.

— Ναι, ὁ κύριος δὲ Βωνοᾶζ.

— Τί τῷ ἀπηντήσατε;

— Ὅτι θὰ σὲ συνεβουλευόμην... καὶ ἐκ τῶν προτέρων τῷ ἦνοιξα τὸν οἶκόν μου.

— Ὁ κύριος δὲ Βωνοᾶζ ἤρχετο τῶντι συχνότατα ἐδῶ, ἐψιθύρισεν ἡ Λευκή. Τί μὲ συμβουλευέτε;

— Πρέπει πάντοτε νὰ ὑπανδρευθῆς. Δὲν δύνασαι νὰ ζῆς μόνη.

— Κατόπιν τῶν διατρεξάντων!

— Τὸ παρελθὸν δὲν ὑφίσταται πλέον! εἶπε ζωηρῶς ἡ δούκισσα. Τίς λοιπὸν τὸ γνωρίζει ἢ τὸ ἐνθυμεῖται; Πρέπει ν' ἀποθάνῃ διὰ σὲ ὡς διὰ τοὺς ἄλλους. Καὶ ἔπειτα, ἀκουσον καλῶς ὁ κύριος Βωνοᾶζ ἔχει πολλὰς αὐτὸς οὗτος παρεκτροπὰς, ἵνα τῷ συγχωρηθῶσιν ὁ κύριος Βωνοᾶζ θὰ κατεστρέφετε ἂν δὲν προσηρχόμεθα αὐτῷ βοηθοί. ὁ κύριος Βωνοᾶζ, εἰς ἔπακρον ὄλων, δὲν εἶνε ἀξίος τῆς χειρὸς σου διὰ τὸ ἀσήμαντον τῆς εὐγενείας του, ὁ κύριος Βωνοᾶζ ἐν αὐτῷ τῷ γάμῳ εὕρσκει περιουσίαν καὶ τὴν λαμπρότητα περιωπῆς ἀπροόπτου. Θὰ ἦνε ὑποχειρίος σου ἐξ εὐγνωμοσύνης θὰ κυριαρχῆς αὐτοῦ δι' ὄλου τοῦ ὕψους τοῦ γένους καὶ τοῦ πλοῦτου σου. Δὲν ἔχεις λοιπὸν νὰ τῷ δώσῃς λόγον. Ἐννοεῖς;

— Ἐννοῶ ὅτι ὁ κ. Βωνοᾶζ συνάπτει γάμον φιλοδοξίας καὶ φιλοχρηματίας... ἀλλ' ἐννοῶ ἐπίσης, νομίζω, ὅτι ὁ γάμος αὐτὸς σὰς ἀρέσκει καὶ τὸν ἐπιθυμεῖτε!..

Ἡ κυρία λὰ Ρὸς Βιλλάρ δὲν περιέμενε τοιαύτην σαφῆ ἀπάντησιν.

Ἐμεινε πρὸς στιγμὴν ἀμηχανοῦσα· εἶτα σύρουσα πρὸς αὐτὴν τὴν ἐγγονὴν νῆς τῆς εἶπε διὰ φωνῆς συγκεκλιμένης:

— Δὲν πρέπει νὰ καταδικάσωμέν τινα διὰ τὴν φιλοδοξίαν του... Ὁ κύριος Βωνοᾶζ δὲν ἀδιαφορεῖ ἴσως πρὸς τὰ πλοῦτή σου, ἀλλ' ὁ κύριος Βωνοᾶζ σὲ ἀγαπᾷ... τὸ γνωρίζω ἀπὸ πολλοῦ.

— Καὶ ἐγὼ ὠρκίσθην οὐδένα ν' ἀγαπήσω...

— Παιδαριώδης λόγος!

— Ἡ καρδιά μου ἐκλείσθη διὰ παντός!

— Πλάνη!

— Μάμμη!

— Μὴ δίδῃς ἀπάντησιν... Τίς σὲ βιάζει;.. Ἀκολουθεῖ μόνον τὰς συμβουλὰς μου... Ἄκουε τὸν κύριον Βωνοᾶζ... Θὰ σοὶ ἐκδηλώσῃ τὰ αἰσθηματὰ του. Τῷ ὑπεσχέθη τὴν προστασίαν μου... Τηρῶ τὸν λόγον μου! Μὴ τὸν ἀποθαρρύνῃς... Σκέπτου. Μία νεαρὰ γυνὴ ἔχει ἀνάγκην στηρίγματος· μετὰ τινα ἔτη δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον. Ἐχε το ὑπ' ὄψιν.

Τὴν ἔθλιψεν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς καὶ τὴν ἠσπάσθη ἐπὶ τοῦ ἀγνοῦ τῆς μετώπου, μετὰ τῶν βοστρυχωδῶν πλοκάμων τῆς ὠραίας τῆς ξανθῆς κόμης.

Ἡ δεσποινὶς Σαρναίου ἀπῆλθε νὰ κλεισθῆ εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς καὶ ἔμενεν ἐπὶ πολὺ θεωροῦσα φωτογραφίαν τινὰ τοῦ ἐραστοῦ τῆς.

— Διατί μ' ἐγκατέλειπεν; ἐσκέπτετο.

Ἐσπέρων τινὰ ἑορτῆς, πέντε μῆνας ἀργότερον, ἐνῶ ὁ κόμης Βωνοᾶζ καταστάς οἰκεὸς τοῦ μεγάρου λὰ Ρὸς Βιλλάρ, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φραγκίσκου Α', ἐκέτευε τὴν νεάνίδα νὰ τῷ δώσῃ ἀπάντησιν, τὸν ἠτένισε κατὰ πρόσωπον καὶ τῷ εἶπεν:

— Ἀναχωροῦμεν ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν διὰ Βερρῦ.

— Θὰ σὰς ἠκολούθουν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου.

— Λοιπὸν, θὰ σὰς ἴδωμεν ἐκεῖ;...

— Ἄμα τῆ ἀφίξει σὰς.

Ἡ Λευκή συνεβουλεύθη τὸν ἡμεροδείκτην.

— Ἐλθετε εἰς Ζονσέρην τὴν κυριακὴν, δύο Ἰουλίου.

— Ποίαν ὥραν;

— Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ἐσπερινοῦ... θὰ ἦμαι μόνη... εἰς τὸ κισσοσκεπὲς ἐξωκλήσιον... καὶ ἐκεῖ... ἀφοῦ τὸ θέλετε... θὰ σὰς δώσω τὴν ἀπάντησιν...

— Ὁ κόμης τῆ ἠσπάσθη τὴν χεῖρα λέγων:

— Θὰ ἦμαι.

ΚΓ'

Ἐξομολόγησις.

Εἰκοσι μῆνες εἶχον διαρρέουσι ἀπὸ τῆς μοιραίας νυκτός, καθ' ἣν ἡ δεσποινὶς Σαρναίου εἶχεν ἴδει τὸν ἐραστὴν τῆς Γεώργιον Δαμβέρτον διὰ τελευταίαν φοράν.

Ὁ Βωνοᾶζ δικαίως εἶπεν: ψυχὴ δεκαοκταετίας εἶνε ἀπαλὴ καὶ εὐπλαστός μετὰ τῶν χειρῶν ἐπιδειξίων.

Ἐν τούτοις ἡ ἰδικὴ τῆς παρεῖχε πλείονα ἀντίστασιν τῆς τῶν λοιπῶν.

Ὁ τύπος, ὃν ὁ πρῶτος ἔρωσ εἶχε χαραῖζει ἐν αὐτῇ, ἦτο λίαν βαθύς: οὐδὲν τὸν ἐξῆλειπεν.

Ἐξ ἄλλου, ἡ Λευκὴ εἶχε τὴν καρδίαν πολὺ εὐγενῆ καὶ καθαρὰν, μὴ ἐπιτρέπουσαν αὐτῇ νὰ θεωρήσῃ τὰς δοθείσας ὑποσχέσεις τῆς λελυμένης, ἔστω καὶ τῆ ἀδείας τοῦ λαθόντος αὐτῆς.

Ἐθεώρει ἐκυτὴν πάντοτε ὡς δεσμίαν διὰ τῶν ὄρκων τῆς. Μάτην ὁ θάνατος τῶν τέκνων τῆς, συντρίβων, ὡς ἐνόμιζε, τοὺς πρὸς τὸν ἐραστὴν τῆς δεσμούς, τὴν καθίστα ἔλευθεραν.

Δὲν τὸ ἠθέλησε καί, κυριευομένη ὑπὸ ἀδυναμίας τόσον σημαντικῆς καὶ τόσον συγγνωστῆς, ἤθελεν, ἂν μὴ συνέδετο πρὸς ἐκείνον, εἰς ὃν ἔλευθέρως παρεδόθη, νὰ μὴ ἀνήκεν εἰς οὐδένα ἄλλον.

Ἦτο ἡ εὐχὴ τῆς, ὁ πόθος τῆς, θὰ ἦτο ἡ εὐτυχία τῆς ἢ μόνη ἐφ' ἣ τοῦ λοιποῦ θὰ ἐνεκαυχᾶτο. Καὶ πανταχόθεν, συνησιζόντο κατ' αὐτῆς ἵνα τὴν πείσωσιν εἰς γάμον πρὸς ὃν ἠσθάνετο ἔμφυτον ἀποστροφὴν.

Τοῦτο δὲν ἐσήμαινεν ὅτι ἡ δύνατο ὁ κόμης Βωνοᾶζ νὰ ἀπαρέσκη εἰς νεάνίδα.

Λαμπρὸς ἐν ταῖς συνδιαλέξεσι, κομψὸς ἱππεύς, ὑπέροχος εἰς πᾶσαν σωματικὴν ἀσκήσιν, πλήρης χάριτος λεπτῆς, τερπνὸς διὰ τὸ πνευματώδες του, κατορθῶν διὰ τῆς ἐμφύτου λεπτότητός του ν' ἀποφεύγῃ πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ θλίψῃ τρυφερὰν ψυχὴν, ἣν ἡ λύπη κατέστησεν ἐπὶ μάλλον εὐαίσθητον, ἦτο πεποικισμένος δι' ὄλων τῶν χαρίτων τῶν ἀρεσκουσῶν εἰς τὰς γυναῖκας καί, ἐν συντόμῳ, ἡ πείρα τῶν διασκεδάσεων τὸν εἶχεν διδάξει διὰ τίνος ὁδοῦ ἐπιτυχάει τις ἀσφαλῶς νὰ τὰς πείσῃ καὶ τὰς νικήσῃ.

Δὲν ἐνέπνεε λοιπὸν πρὸς τὴν Λευκὴν ἀποστροφὴν ὁ σύζυγος, ὃν τῷ πρότεινον, ἀλλ' ὁ γάμος.

Ἦθελε, περιθάλλουσα ἐν ὄνειρον, νὰ τηρῇ ἀθικτον ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς τὴν μνήμην τοῦ μόνου θέλξαντος αὐτὴν ἔρωτος, μεθ' ὅλας τὰς λύπας, ὧν ὑπῆρξεν ἡ πηγὴ.

Μάτην ὁ ταγματάρχης Καμπευρόλ, μάτην ἡ δούκισσα αὐτῆ, καλῆ τῆς πίστει, ἐλκυσθεῖσα ἐπὶ τέλους ὑπὸ τοῦ κόμης Φιλίππου, ἐπειρῶντο νὰ τὴν καταπέσωσι περὶ τῆς ἀνάγκης αὐτοῦ τοῦ γάμου.

Εἰς τὰ ἐπιχειρήματά των, οὐδεμίαν ἀντέτασεν ἀρησιν.

Ἐφαίνετο ὑποχωροῦσα εἰς τὰς ἐπιμόνους των αἰτήσεις ἀλλὰ περιέμενεν ἀνυπομόνως τὴν ὥραν τῆς συνεντεύξεως ἣν εἶχεν ὀρίσει πρὸς τὸν ὑποψήφιον μνηστῆρά τῆς.

Ἡ ὥρα ἐπὶ τέλους ἐσήμανε.

Τὸ ταξιδίδιον τοῦ Βερρῦ εἶχε κατὰ τὴν θέλησίν τῆς ἐκτελεσθῆ. Ἀκατανίκητος ἔλξης τὴν ἀνεκάλει εἰς αὐτὰ τὰ μέρη, ὅπου ἀνεύρισκε τὸν μυστηριώδη τάφον, τὸν περιέχοντα τὰ λείψανα τοῦ μόνου τῆς ἔρωτος.

Αὐτὴ ἡ τόσον θλιβερὰ καὶ μελαγχολικὴ γῆ τῆς Ζονσέρης τῆ ἤρσκει. Τῆ ἐφαίνετο ὅτι μέρος τῆς καρδίας τῆς

εἶχε κατατεθῆ ὑπὸ τὰς πλάκας ἐκείνας, ἐφ' ὧν τοσάκις εἶχε γονυπετήσει, ἐν τῷ ναϊσκῷ, πρὸς ὃν ἡ σκέψις τῆς ἐπανήρχετο ἀδιαλείπτως.

Ἡ κυριακὴ εἶχεν ἐπέλθει.

Μετὰ τὸ πρόγευμα, ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς μόνη μετὰ τῆς μάμμης τῆς, ἥτις ἐδιπλασίαζε τὴν πρὸς ἐκείνην τρυφερότητά της.

Ὡσεὶ θέλουσα ν' ἀπομακρύνῃ τῶν χειλέων τῆς πικρόν τι φάρμακον, ἐπειράθη τελευταίαν δοκιμὴν ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς δούκισσας, καὶ διὰ τόνου συγκινοῦντος λίθου τῆ εἶπε ριπτομένη εἰς τὸν τράχηλόν της :

— Μάμμη, ἡ εὐτυχία μου θὰ ἦτο τὸ νὰ ἔμενον διὰ παντὸς μαζί σας... μόνη, ἐλευθέρα!

Ἡ Ἰταλίς ἐστάναξε.

— Ναί, ἐὰν ἡ ζωὴ μου ἦτο αἰωνία, ὑπέλαβε, θὰ ἦτο δυνατόν.

— Διατί νὰ ὑπανδρευθῶ;

— Πρέπει!

— Δὲν ἀγαπῶ τὸν κύριον Βωνοᾶζ, μάμμη!

— Τὸν μισεῖς;

— Ὅχι, βεβαίως.

— Ἐγὼ οὐδέποτε ἐλάτρευσα τὸν δοῦκα λὰ Ρὸς Βιλλάρ, εἶπε ψυχρῶς ἡ δούκισσα.

Ἡ Λευκὴ ἤσθάνθη ἑαυτὴν καταδικαζομένην. Κατέστη κάτωχρος.

— Ἐν τούτοις, προσέθηκεν ἡ Ἰταλίς, ὑπῆρξαμεν εὐτυχεῖς, ὅσον δύναται τις νὰ ἦνε ἐπ' αὐτοῦ τοῦ κόσμου, καὶ ἡ ζωὴ μας ὑπῆρξε πλήρης τιμῆς καὶ περιστοιχουμένη ὑπὸ τῆς γενικῆς ὄλων ἐκτιμήσεως.

— Σας ἰκετεύω!... ἐψιθύριση ἡ νεανίς.

Ἡ δούκισσα ἐπέθηκε φίλημα ἐπὶ τῆς ξανθῆς κόμης τῆς καὶ ἐπανάλαβε μετ' ἀλλοκότου τόνου :

— Πρέπει... πιστευσόν με.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς, τὸ ἐπίσημον ὄχημα, ἀγόμενον ὑπὸ τῶν δύο του ὑπερμεγέθων ἵππων, διηυθύνετο ἐν καλ-
 πασμῷ βαρεὶ πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ζονσέρης, ὅπου ἡ δούκισσα, πιστὴ εἰς τὰς ἐξείς της, μετέβαινε ν' ἀκούσῃ τὸν ἑσπερινόν, ψαλλόμενον ὑπὸ τοῦ ἱερέως καὶ δύο ψαλτῶν τοῦ χωρίου, ἐνώπιον τριακοντάδος χωρικῶν.

Ἡ Λευκὴ ἐπροφασίσθη ἀδιαθεσίαν καὶ ἔμεινεν ἐν τῷ πύργῳ.

Εἰς τὰς τρεῖς τετυλιγμένη διὰ τοῦ μεταξίνου τῆς ἐπενδύτου τοῦ ἀπολίγοντος εἰς λευκοὺς κροσσούς, διέβη βήματι βραδεὶ τὸ δῶμα καὶ τὴν γέφυραν, ἠκολούθησε στενὴν δίοδον, ἔχουσαν τὰ πλάγια κατάφυτα καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ κισσοσκεπὲς παρεκκλήσιον.

Πάραυτα παρετήρησε τὴν εἰσοδον, ἥς αἱ θύραι ἦσαν ἀνοικταί.

Ὁ τόπος εἶνε μυστηριώδης καὶ σκιερὸς. Μεθ' ὅλην τὴν γαλήνην τῆς ὥραιας ἐκείνης θερινῆς ἡμέρας, τὸ φῶς μόλις ἐκεῖ εἰσέδουε.

Φηγοὶ μὲ πυκνὸν τὸ φύλλωμα, ἔλατοι μὲ τοὺς κλάδους μαύρους καὶ κρεμαμένους, ἐξήπλουσαν τὴν σκιάν των ἀνωθεν τῆς στέγης.

Μικρὰ δάση φυτειῶν ἐσχημάτιζον εἰς τὰ περίξ εἶδος τι ζώνης.

Ὅτε ἡ νεανίς ἐπλησίασεν, ἀνῆρ τις ἠγέρθη καὶ προῦχώρησε βήματά τινα πρὸ αὐτῆς.

Ἐφόρει μαῦρον ἐπενδύτην θαυμασίως ἐπιδεικνύοντα τὸ λιγυρὸν του καὶ ρωμαλέον σῶμα. Ἐφερεν ὑποδήματα ἱππέως ὁ χαλαρὸς του λαίμοδέτης, μετὰ τελείας κομψότητος δεδεμένος, καὶ ὁ ἐπὶ τῆς κόμης του ἐρριμένος πέλος συνεπλήρου συνολόν τι ἀρκούντως ἐλκύνον τὴν προσοχήν.

Ἐκράτει ὥρατον μαστίγιον καὶ μικροσκοπικοὶ πτερνιστήρες ἐστιλβον ἐπὶ τῶν πτερνῶν του.

— Ἐπεθυμήσατε νὰ μοὶ ὁμιλήσετε, φιλάττη μου Λευ-

κὴ, ἤρχισε, λαμβάνων τὴν χεῖρα τῆς νεανίδος καὶ φέρον αὐτὴν ἐπὶ τῶν χειλέων του ἰδοὺ ἐγώ.

Καὶ μὴ ἀποκρινομένης ἐκείνης, προσέθηκεν :

— Ἐφθασα ὡς ἐραστῆς εἰς συνέντευξιν. Ἐδεσα τὸν ἵππον μου ἐν τῷ ἄλσει, οὐτινος αἱ κιγκλίδες ἦσαν ἀνοικταί. Ὡλισθησα ἕως ἐδῶ διὰ πλαγίων ἀτραπῶν. Πρὸς τί αὐτὸ τὸ μυστήριον;

Ἡ καρδία τῆς δεσποινίδος Σαρναίου ὑπηγέρθη, τὸ στήθος τῆς ἐξωγκάθη ὑπὸ στεναγμοῦ, ἀλλ' ἐγένετο κυρία τῆς συγκινήσεώς της καὶ διὰ φωνῆς σταθερᾶς εἶπεν :

— Ἐζητήσατε τὴν χεῖρά μου παρὰ τῆς μάμμης μου, κύριε δὲ Βωνοᾶζ...

— Μὲ τὸν ζωηρὸν πόθον τοῦ νὰ τύχω εὐμενοῦς ὑποδοχῆς!

— Ἡ δούκισσα σας προστατεύει, κύριε, πάσῃ δυνάμει...

— Ἐχει αὐτὴν τὴν καλωσύνην, τφόντι.

— Ἐὰν τὴν ἤκουον, θὰ ἔδιδον ἤδη τὴν συναίνεσίν μου, ὡς ἔδωκε τὴν ἰδικὴν της.

— Ἐνόμιζον...

— Τί λοιπόν;

— Ὅτι θὰ εἶχον τὴν εὐτυχίαν νὰ ἐγινόμεν εὐαρέστως δεκτὸς ἐκ μέρους ὑμῶν, ὡς ἐκ μέρους ἐκείνης.

Εἶπε τοῦτο μὲ τόνον πόθου λίαν περιπαθῶς ἐκφρασθέντα.

Ἡ Λευκὴ ὕψωσε τὴν χεῖρα ἵνα διακόψῃ τὸν χεῖμαρρον τῶν ἐκδηλώσεων, αἵτινες θὰ ἐξήρχοντο τῶν χειλέων τοῦ κόμητος.

— Ἀλλοίμονον! κύριε, εἶπε, προτοῦ ὑμεῖς ἀποφασίσετε, πρὶν ἐγὼ αὐτὴ ἀποφασίσω τι τὸ ὀριστικόν, ἔχω πρὸς ὑμᾶς καθήκον τι νὰ ἐκπληρώσω!...

— Πρὸς ἐμέ;

— Ἐχω νὰ σας ἐξομολογηθῶ τι.

— Τί θέλετε νὰ εἰπῆτε;

— Ἡλιθιον ὅτι ἡ μάμμη μου θὰ μὲ ἀπήλλαττεν ἐξομολογήσεως, ἥτις μοὶ στοιχίζει, τὸ ὁμολογῶ, καὶ πρὸ τῆς ὁποίας πολλάκις ὠπισθοχώρησα. . . Νομίζει ὅτι ἔχει λόγους νὰ σιωπᾷ... Δὲν τὴν κατακρίνω. Ἐννοεῖ τὴν τιμὴν κατ' ἴδιον τρόπον... Ἐγὼ τὴν ἀντιμετωπίζω ἄλλως...

— Λευκὴ! ἰκέτευσεν ὁ Βωνοᾶζ.

— Μὴ μὲ διακόπτετε. Ἐχω καθήκον νὰ ὁμιλήσω καὶ θὰ ὁμιλήσω. Δὲν σας ζητῶ, κύριε, ἀφοῦ μὲ ἀκούσετε, εἰμὴ τὸ ν' ἀποβάλετε σχέδιον, πρὸ τοῦ ὁποίου ὑμεῖς αὐτὸς θὰ ὀπισθοχωρήσετε, καὶ νὰ ἐνταφιάσετε τὴν θλιβεράν αὐτὴν ἐκμυστήρευσιν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς μνήμης σας!...

— Λευκὴ, σας ἰκετεύω, ὑπέλαβεν ὁ κόμης, ρίψτε κατὰ μέρος ὅ,τι καλεῖτε ἐξομολόγησιν. Ὅ,τι καὶ ἂν ἔχετε νὰ μὲ πληροφορήσετε, δὲν θὰ μοὶ ἐξαλείψῃ τὸν πρὸς ὑμᾶς εὐλαβῆ καὶ βαθὺν ἔρωτα... Οὐδὲν δύναται νὰ τὸν ἀλλοιώσῃ.

— Τοῦτο, διότι ἀγνοεῖτε τὸ παρελθόν μου. Δυνατὸν νὸ νομίζετε, ἀκούοντες τὴν λέξιν ἐξομολόγησιν ὅτι πρόκειται περὶ ἐλαφροῦ τινος ἀτοπήματος καὶ συγγνωστοῦ... Σκέπτεσθε ἴσως ὅτι, ἐπιτυχῶντες τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Σαρναίου, ἀποκτάτε μνηστὴν ἀνεπίληπτον καὶ ἡ ὁποία οὐδὲν ἔχει φθείρει...

— Χάριν!

— Ἡ πραγματικότης, κύριε Βωνοᾶζ, εἶνε θλιβερωτέρα παντὸς ὅ,τι δύνασθε νὰ ὑποθέσητε... Ἀκολουθεῖτέ με.

Τῷ ἔλαβεν αὐτὴ τῶρα τὴν χεῖρα καὶ τὸν ἔσυρε μέχρι τοῦ προδόμου τοῦ ἐκκλησιδίου.

Ἐκεῖ ἐστάθη.

Ἀμφίβολον φῶς ἐφώτιζε τὰς πλάκας.

Ἡ Λευκὴ, ὀρθία ὑπὸ τὸν θόλον τῆς εἰσόδου, ὑπέδειξε πρὸς τὸν κόμην εὐρὺν καὶ λεῖον λίθον, ἀνεῦ ἐπιγραφῆς, τεθειμένον εἰς τὸ κέντρον τοῦ ἐξωκλησίου.

— Βλέπετε τὸν λίθον αὐτόν; εἶπε μετὰ τινος φρικιάσεως ἐν τῇ φωνῇ.

— Ναί.
— Πολλάκις τὸν ἐπότισα διὰ τῶν δακρύων μου ἀπὸ δεκαοκτῶ μηνῶν.

— Διατί;
— Ὁ λίθος αὐτὸς σκεπάζει τάφον...
— Τάφον, ἐπιθύρισε; ὁ Βωνοᾶζ, ὑποκρινόμενος ἐκπληξιν.
— Ὁ τάφος αὐτὸς περιέχει δύο παιδία ἄνευ ὀνόματος...
— Τρέμω μὴ ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ τὸ συμβαῖνον!
— Περιμένετε. Τὰ δύο τέκνα ἐγεννήθησαν ἐξ ἐνὸς ἀμαρτήματος. Ἦσαν δύο μικραὶ κόραι... δίδυμοι. Ὁ Θεὸς τὰς ἀνέλαθεν ἀπὸ τῆς μητρὸς των ἧτις οὐδὲ κἀν τὰς ἐγνώρισε, καὶ ἧτις θὰ τὰς ἠγάπα πάσαις δυνάμεσι...

— Καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆ;
— Δὲν τὴν μαντεύετε καὶ ὀφείλω νὰ σὰς ἀπαγγείλω τὸ ὄνομά τῆς;
— Ὑμεῖς!
— Ναί, ἐγώ, ἡ Λευκὴ Σαρναίῦ!
— Καὶ ὁ πατήρ;
— Ὁ πατήρ ἐκαλεῖτο Γεώργιος Δαμβέρτος...
— Ζῆ ἔτι;
— Ζῆ καὶ ἐξεπατρίσθη...
— Γεώργιος Δαμβέρτος! ἐπιθύρισε ὁ κόμης διερευνῶν τὰς ἀναμνήσεις του.

— Υἱὸς καλλιεργητοῦ τοῦ Βοασσοῦ... ὁ γείτων τοῦ πύργου, ἔνθα κατῴκουν μετὰ τῆς μάμμης μου. Ὁ γηραιὸς του πατήρ ἀποθνήσκει τῶρα ἐκ λύπης... Ὁ υἱὸς ἐγένετο ἄφαντος! Ἦτο ἔρωσ καταδικασμένος... Αἱ κόραι μου ἀπέθανον... θὰ τὰς ἐλάτρευον... Τὴν καρδίαν μου πληροῦ ἡ ἀνάμνησις των, δι' οὐδὲν ὑπάρχει πλέον θέσις ἐν αὐτῇ, κύριε Βωνοᾶζ! Ἀδυνατῶ λοιπὸν νὰ τὴν δώσω εἰς τινὰ, ὡς ἐπίσης τὸ ν' ἀποκομίσω εἰς σύζυγον τὸ ὑπόλοιπον νεότητος φθαρείσης καὶ βεβηλωθείσης!... Ἴδου ὅ,τι εἶχον νὰ σὰς εἶπω... Καὶ τῶρα, ὑγιαίνετε, κύριε! Εὐκόλως θὰ εὑρετε νεανιδά τινὰ σώφρονα καὶ ἀγνάν, εὐτυχή διότι θὰ συμμερίσθῃ τῆς ζωῆς σας, καὶ θὰ τὴν ἐξωραίσῃ.

Ὁ Βωνοᾶζ οὐδὲν ἔκαμε κίνημα.

Ἰστατο ἀκίνητος, τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλῶν ἐπὶ τοῦ δαπέδου τοῦ βωμοῦ, μὲ στάσις ἀνθρώπου κατακεραυνωθέντος.

Χωρὶς νὰ φροντίσῃ περὶ αὐτοῦ πλείοτερον, ἡ δεσποινὶς Σαρναίῦ προὐχώρησε πρὸς τὴν πλάκα καὶ ἀνελύθη εἰς λυγμοὺς γονυπετῆς ἐπ' αὐτῆς.

Ἐμεινεν ἐκεῖ στιγμὰς τινὰς προσευχομένη, βεβουλισμένη εἰς τὰς σκέψεις τῆς, αἰσθανομένη τὴν καρδίαν τῆς ἀνακουφισθεῖσαν ἀπὸ τινος βάρους, καὶ νομίζουσα ἑαυτὴν λυτρωθεῖσαν τοῦ γάμου, ὅστις τὴν ἐπέζεε δίκην ἐφιάλτου.

Ὅτε ἀνηγέρθη καὶ ἠθέλησε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν πύργον καὶ τὸ δωματίον, τὸ πλῆρες ἔτι ἀναμνήσεων ἐκ τῆς τελευταίας συνεντεύξεως, ὁ κόμης δὲν ἐγκατέλιπε τὴν θέσιν του.

Ἰστατο πάντοτε ὄρθιος, ἐν πλήρει φωτί, πρὸ τῆς ἀψιδωτῆς εἰσόδου τοῦ βωμοῦ.

Ἡ Λευκὴ κατέστειλε κίνημα ἀδημονίας καὶ ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν τῆς.

Ἐμελλε νὰ διαβῇ τὴν θύραν, ὅτε ὁ Βωνοᾶζ τῇ ἤρπασε τρυφερῶς τὸν βραχίονα, καὶ τὴν ἔσυρεν ἐν σιγῇ ἐπὶ τοῦ θρόνου, ἐφ' οὗ τὴν περιέμενεν ὀλίγας πρότερον στιγμὰς.

— Λευκὴ, εἶπεν εἰς τόνον προσευχῆς.

— Τί μὲ θέλετε;

— Νὰ σὰς ἀπαντήσω!...

— Πρὸς τί;

— Νὰ σὰς εἶπω μέχρι τίνος σημείου σὰς ἀγαπῶ!

— Καὶ κατόπιν αὐτῆς μου τῆς ἐξομολογήσεως;

— Κατόπιν ὅλων!

— Εἶνε δυνατόν;

— Εἶνε ἀληθές.

— Ἀδυνατῶ νὰ σὰς πιστεύσω, ἐπιθύρισε.

Ὁ κόμης πρὸ πολλοῦ εἶχε προΐδει τὴν σκηνὴν αὐτὴν. Ἡ εὐγένεια τοῦ χαρακτήρος τῆς Λευκῆς καθίστα βεβαίαν τὴν ἐξομολογήσιν.

Ἐἶχε λοιπὸν καιρὸν ἵνα παρασκευάσῃ τὴν ἀπάντησίν του. Ἐὰν ἠδύνατό τι νὰ κατακτήσῃ τὴν νεανίδα, ἦτο τὸ μέγεθος τῆς συγγνώμης, ἡ ἐπιζῶσα τῆς ὁμολογίας τῆς πτώσεως ἰσχύς τοῦ ἔρωτος.

Ἐγνώρισε πῶς νὰ τύχῃ ἀκροάσεως.

— Ὁμολογῶ, εἶπεν, ὅτι ἡ ἀποκάλυψις αὐτὴ μὲ ἀπελίθωσεν ἐν ἀρχῇ. Ἦδυνάτου νὰ τὴν πιστεύσω. Ἀπηρτεῖτο στιγμὴ ἰλίγγου, στιγμὴ ἀλλοπροσύνης, ἵνα οὕτω τυφλώτετε καὶ καταστρέψετε, σεις ἡ προσωποποιήσεις τῆς ἀγνοήτου καὶ τῆς τιμῆς. Δὲν μοὶ ἀπεδείξατε τὸ ὕψος τῆς ψυχῆς σας, καθ' ἣν στιγμὴν τόσον ἦτο διὰ σας εὐχερῆς ἡ ἀπόκρυψις μυστικοῦ ἐνταφιασθέντος εἰς τὰ σκότη τάφου! Αὐτὴ ἡ ὁμολογία διπλασιάζει τὸν πρὸς ὑμᾶς θαυμασμόν μου. Μὲ κάμνει νὰ ἐννοῶ πᾶν ὅ,τι ὑπεφέρετε καὶ τὰς αἰτίας τῆς θλίψεως, τῆς κεχαραγμένης ἐπὶ τῶν θελητικῶν σας χαρακτηριστικῶν...

Τοῦ ἀνενέωσε τὰς παρατηρήσεις τῆς.

— Ἀπεφάσισα νὰ ζήσω μόνη, ἐπανάλαβεν.

— Ἐν τοιαύτῃ ἡλικίᾳ; Νὰ καταδικάσητε ἑαυτὴν εἰς τὴν μόνωσιν, εἰς τὴν θανάσιμον μοναξίαν!

Ἰπῆρξεν εὐγλωττος καὶ καταπειστικός.

Τῇ ἐξέθηκε τὴν ἀθλιότητα νεαρᾶς γυναικός, ἐστερημένης στηρίγματος, συμβούλου, οἰκογενείας, ἐκτεθειμένης εἰς πάσας τὰς κακολογίας καὶ τὰς ἐπικρίσεις τοῦ κόσμου.

Δὲν ἔθιξε τὴν ἐν τῇ ψυχῇ τῆς πληγὴν καὶ οὐδένα ἔκαμνεν ὑπαινιγμὸν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Γεωργίου Δαμβέρτου, ὃν τόσον σκληρῶς προέδωκε τῇ συμπράξει τοῦ Καμπευρόλ.

Ἐδείχθη πνευματωδῶς τρυφερός καὶ ἀφωσιωμένος μέχρι θυσίας.

— Ἐὰν μοὶ ἐκάμνετε τὴν τιμὴν νὰ ἐπληροῦτε τοὺς πόθους μου, εἶπεν ἐν τέλει, οὐδέποτε λόγος ἐπιτιμήσεως θὰ ἐξήρχετο τοῦ στόματός μου, σας τὸ ὀρκίζομαι... Ἦ ἀφιέρουν τὴν ζωὴν μου εἰς τὸ ν' ἀποξηράνω δάκρυα, ὧν μοὶ ἀπεκαλύψετε τὴν πηγὴν, ἐξ ὑπερβαλλούσης λεπτότητος; θέλετε νὰ ζῆτε μόνη... ἔστω! Ὅσον καὶ ἂν ἦνε δι' ἐμὲ λυπηρὰ αὐτὴ ἡ θυσία, οὐδὲν θὰ ἀπακητίσω... Ὑμεῖς αὐτὴ θὰ καθορίσητε τὸ ὄριον τῶν δικαιοματίων μου καὶ καθηκόντων. Τόσον σας ἀγαπῶ, ὥστε ἂν ἠπλητίζομην, ἐὰν σας ἐζήτην εὐνοϊάν τινὰ, ἦν δὲν θὰ μοὶ παρεχωρεῖτε μὲ πλήρη τὴν διάθεσιν, βέβαιος ὦν ὅτι σὺν τῷ χρόνῳ θὰ μεταβάλετε αἰσθήματα!

Καὶ ἐνῶ ἐκείνη ἤνοιγε τὸ στόμα ἵνα ἀποκριθῇ, προσέθηκε ζωηρῶς:

— Μὴ μοὶ ἀπαντᾶτε, σκέφθητε καὶ μὴ μὲ ἀπελπίζετε δι' ἀποποιήσεως, δι' ἣν ἴσως μετανοήσητε, διότι εἶμαι βέβαιος, οὐδέποτε θὰ εὑρητε θεράποντα πλέον ἀφιλοκερδῆ, πλέον ὑποτεταγμένον καὶ πλέον ἀφωσιωμένον ἐμοῦ!

Ἐκαμε νεῦμα ἀμφιβολίας, ἀλλ' ὁ κόμης ἐγνώρισε νὰ τὴν θιξῇ μὲ τὰς ὑποσχέσεις του, τὰς ἀνταποκρινόμενας εἰς τοὺς μυχιατέρους πόθους τῆς.

Κατὰ βῆθος ἐδίσταζε, συγκινηθεῖσα ἐξ ἐκείνου, ὅπερ ἐξελάμβανε μεγαλοψυχίαν, ἐνῶ ἦτο ἀπλῶς ἡ ὑποκρισία τῆς συγγνώμης.

Ὁ κόμης ἐδείχθη μέγας κωμῶδός κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἡ δεσποινὶς Σαρναίῦ, ἀγνοοῦσα τὸ διπρόσωπον τῶν ἀνδρῶν, ἤλπιζεν ὅτι θὰ ἐλυτροῦτο καὶ καθ' ἣν ἡ ἀπώλειά τῆς συνετελέσθη.

Ὁ Φίλιππος δὲ Βωνοᾶζ εἶχεν ἀρχίσει τὴν κατάκτησίν του.

Ὁ ταγματάρχης Καμπευρόλ καὶ ἡ δούκισσα τὴν ἤγαγον εἰς πέρας.

Μετὰ δύο μῆνας διαβολικῶν ἐνοχλήσεων, ἐπισκέψεων καὶ ἐπιδηξίων κινήσεων, χάρις ἰδίως εἰς τὸ κῦρος τῆς κυρίας λὰ Ρὸς Βιλλάρ, ἡ Λευκὴ, ἐκτὸς ἐκυτῆς, ἀγνοοῦσα τί

ν' ἀποφασίση, ἀφοῦ ἑκατοντάκις ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν Ἀμερικὴν, τὴν ἀφαιρέσασαν αὐτῇ τὸν ἔραστήν της, τὸν μόνον, δι' ὃν ἔστρεψε ἀληθῆ ἀφοσίωσιν, ἐζήτησε τελευταίαν συνέντευξιν μετὰ τοῦ κόμητος Βωνοᾶζ καὶ τῷ κατέστρωσε καθαρῶς τοὺς ὄρους της.

Ἦσαν ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ πύργου τῆς Ζουσέρης.

Ὁ ταγματάρχης Καμπεϋρόλ συνδιελέγετο ἐν τινι γωνίᾳ μετὰ τῆς δουκίσσης.

Ἡ Λευκὴ, καθημένη πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου της, ἐν ᾧ ὁ κόμης ἐστηριγμένος διὰ τοῦ ἀγκῶνος πρὸ αὐτῆς τὴν κατέτρωγε διὰ τοῦ βλέμματός, τῷ εἶπεν :

— Ἐσκέφθην εἰς τοὺς λόγους σας.

— Καί ; . . .

— Μοὶ ὑπεσχέθητε ὅτι θὰ περιμένετε ἐπὶ καιρὸν τὴν θεραπείαν καρδίας ἀσθενεστέρως παρ' ὅσον σκέπτεσθε ;

— Ἐξακολουθῶ νὰ τὸ ὑπόσχωμαι.

— Ἐγὼ θὰ κανονίζω τὰ δικαιώματά σας καὶ τὰ καθήκοντα.

— Τφόντι.

— Ἀκούσατέ με λοιπὸν ! Ὁ θὰ φέρω τὸ ὄνομά σας.

Ἡ ὄψις τοῦ κόμητος ἐπλήσθη φαιδρότητος.

Ἐθριάμβευε.

— Ὁ θὰ διοικήτε τὴν περιουσίαν μου ὡς σεῖς ἐννοεῖτε.

— Πρὸς τί ἢ τοιαύτη λεπτομέρεια ; εἶπε μετὰ μεγαλοψυχίας.

— Ἐχει τὴν σημασίαν της.

— Σας παρακαλῶ . . .

— Σας ἐξορκίζω νὰ σέβησθε τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον θὰ μοὶ δώσητε, ἀλλὰ δὲν σας ὑπόσχομαι ἔρωτα.

— Τὸν ἐλπίζω . . . εἶπε μειδιῶν.

— Ὁ γάμος ἡμῶν . . . θὰ ἦναι λοιπὸν ἄνευ ἀποτελέσματος . . . ἀπλῶς διὰ τὰ ὄμματα τοῦ κόσμου, μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν θὰ αἰσθανθῶ ἑμαυτὴν πράγματι ἐλευθέραν καὶ καθ' ἣν θὰ νομίσω ὅτι δύναμαι καὶ σας παράσχω τὴν καρδίαν καὶ τὴν χεῖρα.

— Σας ἔδωκα τὸν λόγον μου . . . Ὅσον τοῦτο καὶ ἂν μὲ λυπῇ, τὸ δέχομαι . . . μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ γνώμη σας θὰ μεταβληθῇ . . .

Δὲν ἠθέλησε νὰ φανῇ κατανοοῦσα τὴν ἐλπίδα αὐτὴν καὶ πρὸ πάντων νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ.

— Λοιπὸν σύμφωνοι ; ἐπανέλαβεν ἐκείνη.

— Σύμφωνοι, εἶπεν ὁ Βωνοᾶζ ὑποκλινόμενος.

— Τότε, σιωπῇ.

Ἐν ᾧ ἀντήλλασσον τὰς βραχείας αὐτὰς φράσεις, ἡ Λευκὴ ἐξετέλει δι' ἐλαφροῦ κρότου μίαν τῶν περιπαθεστέρων μελωδιῶν τοῦ Σοπέν.

Ἠγέρθη καὶ διευθυνομένη πρὸς τὴν δουκίσσαν, εἶπεν αὐτῇ :

— Μάμμη, ἐπιθυμεῖτε νὰ ὑπανδρευθῶ τὸν κύριον δὲ Βωνοᾶζ ;

Ὁ ταγματάρχης Καμπεϋρόλ ἔριψε βλέμμα πλήρες ἀγωνίας πρὸς τὸν φίλον του.

Ὁ θὰ ἐκέρδιζεν ἢ θὰ ἔχανε τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον τῷ ὑπέσχεθησαν ;

Ἡ δουκίσσα ἀπήντησεν ἀπλῶς.

— Τφόντι, τὸ ἐπιθυμῶ ἐξ ὀλης ψυχῆς, διότι ὁ γάμος αὐτὸς θὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐδαιμονίαν σου.

Ἡ δεσποινὶς Σαρναίυ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν μὲ ὕφος ἀμφιβολίας.

— Ἐπιθυμῶ νὰ τὸ ἐνόμιζον, εἶπε ταπεινοφώνως.

Ἴσως εἶνε ἀληθές, διότι σκέπτεσθε κάλλιον ἐμοῦ. Συνδιελέχθη πρὸς τὸν κύριον δὲ Βωνοᾶζ καὶ τῷ ἐξέφρασα ἐπιφυλάξεις μού τινας, εἰς αἷς πρὸ πάντων ἐπιμένω.

— Ἐπιφυλάξεις ; . . .

— Εἶνε μυστικὸν μεταξὺ τοῦ κ. δὲ Βωνοᾶζ καὶ ἐμοῦ, ὑπέλαβεν ἡ νεανίς. Εἶμεθα σύμφωνοι. Ὁ κ. Βωνοᾶζ μοὶ ἔδωκε τὸν λόγον του. Ὑπὸ τὰς ἐπιφυλάξεις αὐτὰς συναινῶ εἰς τὸν γάμον.

Ἡ καρδία τοῦ ταγματάρχου Καμπεϋρόλ ἐσκίρτησεν ἐν τῷ στήθει του.

Ὅποιοι ἦσαν οἱ ὄροι τῆς δεσποινίδος Σαρναίυ ; Διατί προέφερε τὸ ὄνομα τοῦ Βωνοᾶζ μετὰ καταφανοῦς πικρίας ; Ὅλίγον αὐτὰ τὸν ἐνδιέφερον.

Ἐδίδε τὴν συγκατάθεσίν της.

Ἐκέρδισε τὸ ποσόν του.

— Ἄ ! φίλτατέ μου κόμη, ἀνέκραξε μὲ ὄλα τὰ συμπτώματα σφοδρῆς πρὸς αὐτὴν τρυφερότητος, ἂν δὲν δαπανήσατε τὸν καιρὸν σας ὅλον εἰς τὰ γόνατα αὐτοῦ τοῦ παιδίου, θὰ ἔχετε νὰ κάμετε μ' ἐμέ, δαίμονα ! Ἐν ὧρατον καὶ ζηλευτὸν λαχεῖον, ὀργῇ τῆς ὀργῆς ! Εὐχαριστήσατε τὴν κυρίαν δουκίσσαν. Σας ἔδωκε καλὴν ἐπικουρίαν, σατανᾶ !

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἐσπέραν βραχεῖα ἐπιστολὴ ἐδόθη εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τοῦ Πρεϊλλύ, προωρισμένη διὰ Παρισίους.

Ὁ κόμης τὴν εἶχε γράψαι ἐν τῇ ἐξάψει τῆς χαρᾶς του, περιείχοντο δ' ἐν αὐτῇ τὰ ἑξῆς :

« Λατρευτέ μου Ἄγγελε,

« Κατῶρθωσα πράγματα ἀνώτερον τῶν ἐλπίδων μου. Ἐντὸς μηνὸς νυμφεύομαι. Ἴδου ἐγὼ πλούσιος ὡς ὁ Κροσσός ! Ὁ θὰ σοὶ ἐξηγήσω τὰ ἀλλόκοτα αὐτοῦ τοῦ γάμου, ἀλλόκοτα τὰ ὁποῖα θὰ σὲ καταμαγεύσωσι, ζηλότυπος !

« Ὑπολογίζω ὅτι θὰ παραιτήσης τὰς γελοίας σου ἀποφάσεις καὶ μετὰ διετῆ δεσμῶν.

« Ἀδύνατον νὰ σὲ λησμονήσω, σὲ ἐπιθυμῶ ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε καὶ ὁσάκις σκέπτομαι εἰς σὲ ἡ ἀνάμνησίς σου μὲ βξσανίζει μεγάλως.

« Καλὴν ἐντάμωσιν !

« Πᾶν ὅ,τι θελήσης θὰ σοὶ τὸ δώσω.

« Ὁ θὰ ἔχω δύο γυναῖκας ! Ἡ μία εἶνε ἡ περιουσία . . . ἡ ἄλλη θὰ ἦναι ὁ ἔρωσ . . . εἶσαι σύ !

« Φίλιππος.

« Ἐν Βρεῖλ τῇ 27 Αὐγούστου 1869.»

ΚΔ'

Μνησικακία κόρης.

Ἡ Καισαρίνα Βαλοῦς ἦτο εἰς χαρακτήρ. Παράτολμον θὰ ἦτο νὰ τὴν ἀπεκαλοῦμεν καλὸν χαρακτήρα, ἀλλὰ τὴν ἐδικαιολόγει ἡ καταγωγὴ της.

Ἐν αὐτῇ ἀνεκενοῦντο, ὡς ἔντομα ἐν τῷ βᾶθει νοσηροῦ ἔλους, ὄλα τὰ ἐνστικτα τῶν ἀγρίων, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων εἶχε γεννηθῆ καὶ ἀνατραφῆ.

Ἡ Καισαρίνα ἔφερεν ἐν ἐκυτῇ τὸ αἷμα τῶν γεννητόρων της.

Τὸ θαυμαστὸν αὐτὸ πλάσμα εἶχεν ἐνστικτα ἀγρία καὶ ζῳδῆ.

Ἄλλως τε, πόθεν νὰ ἐλάμβανε τὰς ἀπλᾶς γνώσεις τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς φιλανθρωπίας ;

Ἦτο ἀκόμη θαῦμα ἡ βλάβησις τοιοῦτου ἀνθους ἐν μέσῳ ἀτμοσφῆρας πνυτοειδῶν βδελυγμιῶν. Διότι τὸ μέρος ἐξ οὗ ὠρματό ἦτο οὐδὲν ἄλλο εἰμὴ κρησφύγετον κακοποιῶν ὦν καὶ κλεπτῶν.

Οἱ Βαλοῦς ἔζων διὰ τῶν κλοπῶν κατόικου ρυπαρὰν τινα φυλακὰς εἰς τὰ περίχωρα ὁ πατήρ, ὁσάκις δὲν ἦτο εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Μιζᾶς ἢ ἐν τινι εἰρκτῇ δεσμῶν, ἐπλανᾶτο πρὸς ἀναζήτησιν λείας ἀπάγων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὰ μικρά του. Ἡ μήτηρ ἦτο ἔτι χειροτέρα . . . Ἐὰν ἡ Καισαρίνα δὲν ἐπωλήθη ἐν ἡλικίᾳ δώδεκα ἐτῶν, σημεῖον ὅτι εἶχεν ἤδη ὄνυχας ἵνα ὑπερασπίσεται ἑαυτὴν καὶ κεφαλὴν ἵνα ἀνθίσταται.

Λοιπὸν, δὲν διαβιβάνει τις ἀτιμωρητὴ μέρη μεμολυσμένα ὑπὸ τόσων μεταδοτικῶν μiasμάτων.

Ἡ Καισαρίνα κτυπωμένη, ὑπόχρεως νὰ ὑπερασπίσεται ἑαυτὴν, ζῶσα ἐκ τοῦ μηδενός, μόλις κοιμωμένη ἐκ φόβου μὴ ἐξ ἀπροόπτου προσβληθῇ, ἐνδυομένη ράκη, μανθάνουσα

νὰ γράφῃ καὶ ν' ἀναγινώσκῃ ἐκ θαυμαστῆς ἰσχύος τῆς θελήσεώς της, παραδεδομένη εἰς ὅλα τὰ κακὰ παραδείγματα τὰ μέλλοντα νὰ τὴν καταστρέψωσι καὶ τὴν παρασύρωσιν εἰς τὸν βόρβορον, δὲν εἶχε τὴν συνείδησιν τοῦ κακοῦ ὡς αἱ μάλλον ἀνεπτυγμένοι φύσεις τὸ ἀντιλαμβάνονται, καὶ κατ' αὐτὴν τὰ πάντα ἦσαν ἐπιτετραμμένα, πλὴν τῶν πράξεων, ὅσαι ἔρριπτον τὸν πατέρα της εἰς τὴν φυλακὴν καὶ τὴν μητέρα της εἰς Ἅγιον Λάζαρον.

Ὁ Ἅγιος Λάζαρος ἦτο ὁ μόνος της τρόμος.

Ἐκ τῶν τιμωρουμένων αὐτῶν πράξεων τῶν γονέων της εἶχε σχηματίσει τὴν ἠθικὴν της, τὸν κώδικα τιμῆς, ὅστις ἐπαγιώθη ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ της, καὶ ὃν εἶχεν ἀπορροφήσει μετὰ τοῦ γάλακτος τῆς παιδικῆς της ἡλικίας, τοῦ μόνου ἀγνοῦ πράγματος τοῦ εἰσελθόντος ἐν αὐτῇ κατὰ τὰ νεανικά της ἔτη.

Οὕτω ὅτε ὁ κόμης Βωνοᾶζ εὐρέθη ἐν τῇ ὁδῷ της καὶ τῇ ἀπέτεινε προτάσεις καλυπτομένας ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ ἔρωτος, οὐδὲν ἄλλο ἐξήτασεν, εἰμὴ τὴν τέρψιν, ἣν ἤντλει ἐκ τῶν νέων τούτων σχέσεων.

Εἶχε πιστεύσει εἰς τινὰ ἀνύψωσιν πρὸς σφαίρας ἀγνώστους, ὑψηλότερον κειμένης τῶν ἀθλιῶν μερῶν, εἰς ἃ διήγεν ἀπὸ τῆς ἐν τῷ κόσμῳ εἰσόδου της.

Δὲν εἶχον παρέλθει ἕξ ἑβδομάδες, ἀφ' ἧς ἐγένετο ἡ ἐρωμένη τοῦ Βωνοᾶζ, καὶ ἡ πλάνη της διελύθη. Εἶδεν ὅτι καὶ ὁ νέος της βίος ἐνεῖχε κακίας διαφορῶν μὲν τοῦ προτέρου, ἀλλ' ἐπίσης πολυαριθμῶν.

Πάραυτα ἀηδίασε τὸν δεσμόν της, καὶ ἤρχισε νὰ μετανοῇ πικρῶς διὰ τὴν χάριν τοῦ κόμητος, ἐγκαταλείψιν τῆς εὐτελοῦς καὶ μισθωτῆς θέσεώς της, ἥτις τοῦλάχιστον τῇ ἐξησφάλιζε τὴν ἀνεξαρτησίαν, καὶ τὴν ἀπήλλαττε τῆς δουλείας, ὑφ' ἧς ἠσθάνετο ἐκυτὴν ταπεινουμένην.

Τὸ περίεργον, ὅτι ἡ κόρη αὐτῇ ἡ ἀνατραφεῖσα ἐν τῷ βορβόρῳ, ἠσθάνετο ἐν τούτοις πρὸς αὐτὸν ἀκατανίκητον ἀποστροφήν.

Οὐδέποτε εἶχεν ἀγαπήσει τὸν κόμητα Βωνοᾶζ. Ἐπὶ πλέον τὴν εἶχε δελεάσει καὶ ἀποπλανήσει.

Εὐρίσκουσα αὐτὸν ὅμοιον πρὸς τοὺς φίλους του, ματαιόδοξον, ἐγωῖστὴν, ἐστερημένον καρδίας, γλίσχρον, δίδοντα μόνον χάριν ἐπιδειξέως καὶ διατεθειμένον, ἐπὶ κλίμακος εὐρυτέρας καὶ ὑψηλοτέρας, εἰς τὴν διάπραξιν πάσης ἀτιμίας ὡς οἱ κλέπται, οὐς εἶχε γνωρίσει, συνέλαβεν ἀηδίαν καὶ μῖσος πρὸς ὅλους ἐν γένει τοὺς ἀνδρας, εἰς οἵανδήποτε ἀνῆκον κατηγορίαν, εἴτε κόμητες ἦσαν, μαρκήσιοι, βαρῶνοι, καὶ οἰκονομολόγοι, εἴτε ἀλλῆται καὶ λωποδύται τοῦ ἐσχάτου εἴδους.

Καὶ τὸ μῖσός της ἦτο ὄχι πλατωνικόν, ἀλλὰ πλήρες ἐνεργείας.

Ἦτο ψυχρά, ἐσκεμμένη καὶ ἰσβόλος.

Ὁ κόμης εἶχε συμπληρώσει τὴν δηλητηρίασιν τῆς νοσηρᾶς αὐτῆς ψυχῆς, δεχθεὶς τὴν ρῆξιν χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῇ, χωρὶς νὰ πέσῃ πρὸ αὐτῆς γονυπετής, καθ' ἣν ἡμέραν ὁ ταγματάρχης Καμπεϋρόλ ἦτο παρ' αὐτῷ.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην τὸ κακὸν κατέστη ἀνάτονον.

Ἡ Καισαρίνα ὤμοσε νὰ βλάψῃ ὅσον ἠδύνατο οὐ μόνον τὸν ἀρχατὸν της-ἐραστὴν, ἀλλὰ ὅλους ἐν γένει τοὺς ἀνδρας.

Ὅτε ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Βωνοᾶζ ἔφθασεν εἰς τὴν ὁδὸν Βινιών, ἐκείνη εἰσηρχετο εἰς τὸ ἐργαστήριόν της.

Ἡ Λαύρα, ἡ μεγάλη ράπτρια τῆς ὁδοῦ Καμβών, τὴν εἶχεν ἀναλάβει μὲ ἑκατὸν πενήκοντα φράγκων μισθὸν καὶ τὸ φαγητόν.

Αἱ ὠραὶ ὡς ἡ Καισαρίνα κόραι, εἶναι κομημάτα ἀπαράιτητα ἀπὸ τῶν ἐργαστηρίων αὐτῶν, ἐνθα αἱ κυραὶ τοῦ συρμοῦ ἔρχονται ἵνα προσλαμβάνωσιν ἐφόδια διὰ τὴν φιλοκαλίαν των.

Ἡ Λαύρα ἐξετίμα τὴν Καισαρίναν ὡς πρότυπον ἐκ τῶν μάλλον εὐπλάστων καὶ ὀλίγον ἐνδιεφέρετο διὰ τὴν ἀρετὴν

της. Δὲν ἦτο ἄλλως τε ἀναμάρτητος ἵνα λιθοβολῇ τοὺς ἄλλους.

Λίαν πνευματώδης καὶ εὐάρεστος, εἶχεν ἰδρῦσει τὸ κατὰστημά της, χάρις εἰς γηραιὸν τινα εἰσοδηματίαν, εἰς ὃν δὲν ἐπλήρουν ποσῶς τόκους καὶ ὅστις οὐδέποτε ἔμελλε ν' ἀπῆτει τὸ κεφάλαιον.

Λαμπροὶ ὄροι ἐπιτυχίας.

Ἦτο ἡ ἐνάτη τῆς ἐσπέρας.

Ἡ Καισαρίνα ἀνήρχετο τὴν κλίμακά της μὲ τὸ ὡς θεᾶς βῆμά της, ὅτε ἡ οἰκοφύλαξ ἐκάλεσεν αὐτὴν λέγουσα :

— Κάτι διὰ σὰς.

Ἡ Καισαρίνα ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ ἔλαβε τὸν χάρτην εὐχαριστοῦσα τὴν θυρωρὸν δι' ἐλαφροῦ νεύματος.

Δὲν ἤνοιξε πάραυτα τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Βωνοᾶζ. Ἐξήτασε μόνον τὴν σφραγίδα καὶ ἀνέβη βραδέως τοὺς πέντε της ὀρόφους.

Τὸ διαμέρισμά της συνέκειτο ἐξ ἐνὸς στενοῦ προδόμου καὶ δύο ἀρκετὰ εὐρέων δωματίων.

Τὸ μεγαλύτερον τούτων τῇ ἐχρησίμευεν ὡς κοιτῶν· τὸ ἕτερον ὡς αἴθουσα καὶ ἐστιχτόριον, καὶ περιελάμβανε χωριστὸν μέρος, ὅπου ὑπῆρχεν εἶδος τι ἐστίας.

Ἦτο εὐτελές, χαμηλὴν ἔχον τὴν ὀροφήν, ἀπλᾶ ἐπιπλα, καὶ ἐν τούτοις θελκτικόν, ὡς ὅλα τὰ παρόμοια διαμερίσματα ἐν Παρισίσις.

Ἀπέπνεε τὸ ἀρωμα τῆς ὠραίας γυναικός· πᾶν ὅτι ἐκεῖ ἔβλεπέ τις ἦτο ἀρμονικόν, τερπνὸν τὴν θεᾶν καὶ ἀπαλόν.

Ὁ κοιτῶν ἰδίως ἦτο διεσκευασμένος διὰ τοὺς ἔρωτας.

Τὸ πᾶν ἐκεῖ ἦτο ἐπεστρωμένον δι' ὑφάσματος ἀποπνεοντος ἐαρινὴν δρῶσον, ἡ κλίνη, τὸ ἀνάκλιτρον, οἱ τοῖχοι καὶ ἡ ὀροφή.

Ἐπὶ τινος φατνώματος μεταξὺ δύο παραθύρων, μεγάλη φωτογραφία παρίστα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ μόνου ἐκεῖ εἰσελθόντος ἀνδρός, τοῦ Φιλίππου δὲ Βωνοᾶζ.

Ἔστη ἐπ' ὀλίγον πρὸ αὐτοῦ καὶ τὸν ἐθεώρησε μὲ ἀπερίγραπτον ἔκφρασιν περιφρονήσεως.

— Ἐφ' ὅσον ἤμην ἰδική του, ἐσκέφθη, μὲ μετεχειρίζετο ὡς πασᾶς, καὶ τώρα, εἰς ἐν μου ἴσως νεῦμα, ἠδύνατο νὰ πέσῃ κατὰ γῆς πρὸ τῶν ποδῶν μου!

Ἦτο ἀληθές.

Ἀπὸ τῆς εἰς τὸ μικρὸν μέγαρον Βωνοᾶζ ἐπισκέψεώς της εἶχε τηρήσει τὸν λόγον της.

Τὴν ἐπαύριον ἀνέλαβε τὴν προτέραν της τακτικὴν καὶ ὡς χρονόμετρον μονότονον ζωὴν.

Ἠγείρετο εἰς τὰς ὀκτώ, ἔφθανεν εἰς τὴν ὁδὸν Καμβών εἰς τὰς ἐννέα, ἀπῆρχετο ἐκεῖθεν ἀργὰ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἔκαμνε τὸν γύρον τῆς ἐπὶ τοῦ βουλευθάρτου ἵνα ἀναπνεύσῃ ὀλίγον ἀέρα, ἀκούουσα μὲ ὕψος βασιλίσσης τοὺς κολακευτικούς ψιθυρισμοὺς καὶ ἐνίοτε τὰς ζφώδεις προσφορὰς τῶν θαυμαστῶν της καὶ ἐπέστρεφεν εἰς τὰ ἴδια δι' ὕπνον, βαυκαλιζαμένη ὑπὸ τῶν ὑποκώφων θορύβων τῶν Παρισίων, οἵτινες ἐπὶ δύο μόνον ἢ τρεῖς ὥρας τῆς νυκτός κοπαζοῦσιν.

Ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ὁ Βωνοᾶζ δὲν ἐπεφάνη.

Ἐπάλασε πρὸς τὰς ἀναμνήσεις του, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ὁ πόθος τὸν κατεκυρίευσεν καὶ πάλιν. Ἡ γυνὴ αὐτῇ τῷ εἶχε καταστῆ ἀναγκαία, ἀφ' ἧς ὥρας τῷ ἐδήλωσεν ὅτι δὲν θ' ἀνῆκε τοῦ λοιποῦ εἰς αὐτόν.

Περιέμεινε τὴν ἐπάνοδόν της ἀνυπόμονος.

Δὲν ἐπανῆλθε.

Δεκαπέντε ἡμέρας ἀργότερον, τὸν συνήντα πανταχοῦ ἐν τῇ πορείᾳ της. Τότε, ὠθουμένη ὑπὸ τῶν γυναικείων ἐνστικτῶν της, ἔπαιζε βασανίζουσα αὐτόν, ἀναρριπίζουσα τὸ πάθος του, χωρὶς νὰ τὸ ἱκανοποιῇ.

Ἦσαν αἱ ἀρχαὶ καὶ τὸ προανάκρουσμα τῆς ἐκδικησεώς της.

— Ἐπρεπε νὰ μὲ διετῆρεις, ἔλεγε. Τώρα, καὶ ἐγὼ ἔχω τὴν φιλοδοξίαν μου... θέλω νὰ γίνω πλουσία!..

— Ἐψεύδετο.

Ὁ Βωνοᾶζ θὰ τῆ παρεχώρει σωρεῖαν τίτλων, ἵππους ἀμάξας καὶ μέγαρον, καὶ θὰ τ' ἀπεποιεῖτο ἀνευδοκίᾳς.

Ἄλλως τε, χρῆμα ἡδύνατο νὰ εὕρῃ ὅποτε ἤθελεν.

Ἄ! αἱ προσφοραὶ δὲν ἔλειπον. Ἐδέχετο τοιαύτας πανταχόθεν, καὶ τὰς ἀπώθει μετ' ἰσῆς περιφρονήσεως.

Οὐδὲν τὴν ἐκίνει εἰς πειρασμόν, οὔτε τὸ χρῆμα, οὔτε ἡ ἀπόλαυσις, οὔτε ὁ ἔρως.

Ἦτο ἀπαθὴς ὡς μάρμαρον.

Ἐκρέμασε τὸν πλατύγυρόν τῆς καὶ ἰδιορρυθμῶς συνεστραμμένον πῖλον παρὰ τὴν εἰκόνα τοῦ ἑραστοῦ τῆς, τοῦ καταστάντος θύματος αὐτῆς, καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὸν ἐξώστην, ὅποθεν εἶχε πρὸ αὐτῆς τὴν ἀποψιν τῶν μεγάλων βουλευμάτων, ἀπὸ τῆς Μαγδαληνῆς μέχρι τῆς πλατείας τοῦ Μελοδράματος.

Ἐκράτει τὴν ἐπιστολὴν τῆς ἐν τῇ χειρὶ.

Δὲν ἐβιάζετο νὰ μάθῃ τὸ περιεχόμενόν τῆς.

Δὲν τὸ ἐμάντευε;

Παρακλήσεις, ἰκεσίαι, ταπεινὰ πράγματα!

Τρόντι, ἦτο ἄλκυστικὴ ἐν τῇ μαύρῃ τῆς ἐσθῆτι τῆ προσηρμοσμένη ἀκριβῶς εἰς τὸ σῶμά τῆς, ἐν τῷ στηθοδέσμῳ τῆς τῷ πτυχομένῳ ἐν σχήματι καρδίας, ἀριστουργήματι παραχθέντι ἐκ τοῦ μηδενός.

Ἀόριστος λάμψις, ἡ τελευταία ἀνταύγεια τῆς ἡμέρας μιγνυομένη πρὸς τὰ ἐκ τῶν πεζοδρομίων φῶτα, τῆ ἐπέτρεπεν ἔτι ν' ἀναγνώσῃ ἀνευ κηρίου.

Ἐπλησίασε πρὸς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς τὴν ἐπιστολὴν.

Ἀπὸ τῶν πρώτων γραμμῶν, ἔκφρασις περιφρονήσεως διεχύθη ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς.

Ἀνέγνωσεν ἐκ δευτέρου:

«Ἐπέτυχα ἀνώτερα τῶν ἐλπίδων μου! Νυμφεύομαι ἐν τὸς μηνός».

Τὰ πάντα λοιπὸν ἠνύουν αὐτοὺς τοὺς πανούργους. Τὸ παρελθόν των δὲν τοὺς ἔβλαπτε ποσῶς! Ὁ Βωνοᾶζ εἶχε βλακωδῶς καταστραφῆ ἐκ ματαιοδοξίας: εἶχε φθαρῆ ἐκ παντοειδῶν καταχρήσεων· οὐδὲν ἐγνώριζεν ἐντιμὸν ἐπάγγελμα, οὐδὲν τὸ χρήσιμον καὶ τὸ καλόν, καὶ τῷ ἔρριπτον εἰς χεῖρας κόρην νέαν καὶ ὠραίαν, κληρονόμον ἑκατομμυρίων μὲ ὄνομα μέγα καὶ περιουσίαν ὑπερμεγέθη!

Ἐξηκολούθησε καί, ἐφ' ὅσον ἀνεγίνωσκεν, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀπήστραπτον ὑπὸ τῆς λάμψεως μίσους ἱκανοποιουμένου.

Θὰ ἐνυμφεύετο!

Καὶ ἡ πρώτη του φροντίς ἦτο ἡ προσφορὰ τοῦ χρήματος τῆς συζύγου του εἰς ἀρχαίαν ἐρωμένην, ἵνα ἐξαπατήσῃ ἐκείνην, ἥτις τῷ ἀπεκόμιζε τὴν νεότητά καὶ τὰ πλοῦτά τῆς· τὸν ἔρωτά τῆς ἴσως.

Ἐκάγχασεν ἀγρίως, ὅτε ἔφθασεν εἰς τὰς τελευταίας λέξεις τῆς ἐπιστολῆς καὶ ἐσκέφθη:

— Ἀνόητος, ὅστις δίδει εἰς χεῖρας γυναικὸς παρόμοια ὄπλα!

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν εἰσῆλθε καὶ ἐξεδύθη πρὸ μεγάλου κατόπτρου, τὸ ὅποιον τῆ παρήγαγε φρικίαν ὑπερηφάνειαν.

Ἄ! τώρα ἐγνώριζε τὰς γυναίκας κάλλιον καὶ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν!

Ἐβλεπεν ἀρκετὰς εἰς τὰ ἰδιαίτερα δωμάτια δοκιμῆς τοῦ ἐργαστηρίου. Ἐκεῖ, δὲν ὑπῆρχε μυστήριον δι' αὐτήν. Αἱ μᾶλλον ὀνομασταὶ καλλοναὶ παρήλαυνον ἐκεῖ ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην.

Οὐδεμία εἶχε τὴν γλαφυρότητά τῆς, ἡδύνατο δι' αὐτὸ νὰ καυχᾶται.

Πόσους λόγους τῆ ἐξετόξευον εἰς τὸ οὐρ καὶ πόσα βλέμματα εὐγλωττότερα ἔτι!

— Κάμε ὅ,τι θέλεις, ἐσκέφθη, οὐδὲν ἔχεις πρ' ἐμοῦ νὰ ἐπιτύχῃς· πανταχοῦ θὰ σὲ καταδιώκω· θὰ σοὶ ἀποδώσω κακὸν ἀντὶ κακοῦ...

Πῶς;

Ἐσκέφθη εἰς τοῦτο καθ' ὅλην τὴν νύκτα.

Ἦνε ἀσχολία εὐάρεστος διὰ τινὰς ἀνθρώπους.

Ὅτε ἡ Καισαρίνα ἀνηγέρθη, εἶχε τὴν ἰδέαν τῆς.

Μετέβη κατὰ τὸ σῆμα εἰς τὸ ἐργαστήριον, ἀλλὰ μετὰ τὸ πρόγευμα ἐζήτησε παρὰ τῆς διευθυντρίας τὴν αἰδειαν μικρᾶς ἀπουσίας.

Εἰς τὰ περίξ εἶχε πολυαριθμὸς γνωριμίας.

Περὶ τὴν πρώτην ὥραν, εἰσῆρχετο εἰς τὸ κατάστημα φωτογράφου ὀνομαστοῦ ἐν τῷ βουλευτάρῳ.

Τὴν ἐδεξιῶθησαν ἐγκαρδίως.

— Δεσποινὶς Καισαρίνα... θέλετε νὰ φωτογραφηθῆτε;

Ἦτο ἐξ ἐκείνων, εἰς αἷς οὐδὲν στοιχίζει μία φωτογράφησις.

— Δὲν ἔρχομαι διὰ φωτογραφίας, ἀγαπητὴ κύριε.

— Γνωρίζετε... ὅποταν ἀγαπάτε καὶ μὲ οἰανδήποτε περιβολήν.

Ἐμεδίασε φιλοφρόνως.

— Ὅχι σήμερον, δὲν ἔχω καιρὸν... Ἄλλοτε.

— Τότε;

— Ἦλθον νὰ σὰς ζητήσω μικρὰν ἐκδούλευσιν.

— Δὲν ἔχετε εἰμὴ νὰ διατάξητε... Λίαν εὐτυχῆς διὰ τοῦτο!

Ἀπεδίπλωσε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Βωνοᾶζ.

— Ἴδου ἀντικείμενον ἔχον μεγάλην σημασίαν δι' ἐμέ...

— Καὶ ἐπιθυμεῖτε;

— Τὴν ἀναπαραγωγὴν του... πάραυτα... μυστικῶς...

Δὲν τὴν παραιτῶ τῶν χειρῶν μου...

— Διάβολε! Εἰσθε ὑποπτος.

— Πιθανόν! ἀλλ' ὄχι ἐκ φόβου πρὸς σὰς.

Μετὰ δύο λεπτὰ ἡ ἐπιστολὴ εὐρίσκετο πρὸ τῆς μηχανῆς τοῦ φωτογράφου.

Εἰς τὴν μίαν καὶ ἡμίσειαν, ἡ Καισαρίνα ἐπέστρεφεν εἰς τὴν ὁδὸν Καμβῶν.

Καὶ τὴν ἐπιούσαν ἦτο κάτοχος θαυμαστοῦ ἀντιγράφου τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Βωνοᾶζ, τὸ ὅποιον τῆ ἐστοίχισεν ἀπλῶς μίαν χειραψίαν.

Ὅταν δὲν ἔχει τις τὴν ἰδιοφυίαν τοῦ δόκτορος Καμπεύρολ, συμβιβάζει τὰ πράγματα ὡς δύναται.

Ἡ Καισαρίνα εἶχεν εὖρει τὸ μέσον τῆς καὶ ὁ εὐτυχῆς μνηστὴρ τῆς δεσποινίδος Σαρναίου κακῶς ἐτοποθέτησε τὴν ἐμπιστοσύνην του.

Ἐμελλε νὰ τὸν διδάξῃ ὅτι τὰ ὠραιότερα τῶν σωμάτων δὲν ἐγκλείουσι πάντοτε ὠραίας ψυχὰς.

ΚΕ'

Ἡμέρα γάμων.

Τῆ 20 Σεπτεμβρίου ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Πέτρου τοῦ Σαχιώ ἐβρίθε πλήθους ἐκλεκτῶν.

Αἱ γείτονες ὁδοὶ κατεῖχοντο ὑπὸ ἀμαξῶν· αἱ πλεονοικίαι περιβολαὶ συνεφύροντο προκαλοῦσαι τὸν σκοτισμόν.

Ἦτο συρροὴ περιέργων, διαβητῶν, γειτόνων συναθροισμένων ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων, κλητήρων φερόντων τὴν τάξιν καὶ ἀνθρώπων ἐπειγομένων νὰ παρέλθωσι καὶ ἐρεθισμένων διότι τοῖς ἐκόπτετο ἡ πορεία.

Ἦκουέ τις ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, μεταξύ τῶν συμπλεγμάτων, μέχρι τῶν βαθμίδων τῆς ἐκκλησίας διαφόρους φράσεις διασταυρουμένας.

— Ποιὸς παντρεύεται;

— Ἡ δεσποινὶς δὲ Σαρναίου.

— Οὔτε τὴν ξέρω.

— Εἶνε δυνατόν; Ἡ ἐγγονὴ τοῦ μακαρίτου δουκὸς λὰ Ρὸς Βιλλάρ.

[Ἐπιτετα συνέχεια].

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Εἶνε ἐν τούτοις πάντοτε αἱ χαρίεσαι ἐκεῖναι γυναῖκες, αἱ τόσαι ἐξυμνηθεῖσαι διὰ τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς των, διὰ τὰς μικρὰς των χεῖρας, διὰ τοὺς μικροσκοπικούς των πόδας, μὲ τὰ μαῦρα μαῦρα μαλλιά, μὲ τὴν ἐπίδερμίδα μᾶλλον λευκὴν ἢ μελαγχροινὴν, μὲ τὰ ὠραία στήθη, εὐθείαι, λιγυραί, ζωηραί.

Ἴνα ἐπιθεωρήσῃ τις τὸ ὠραῖον φύλον τῆς Μαδρίτης πρέπει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν περίπατον τοῦ Prado (Λειμῶνος), ὅστις εἶνε διὰ τὴν Μαδρίτην ὅ,τι εἶνε διὰ τὴν Φλωρεντίαν αἱ Κασίνας. Τὸ κυρίως Prado εἶνε εὐρυτάτη δειροστοιχία, ὄχι πολὺ μακρὰ, ἐκατέρωθεν τῆς ὁποίας ὑπάρχουσι δειροστοιχίαι μικρότεραι, ἐκτεινομένη πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς πόλεως, παραπλευρῶς τοῦ περιφήμου κήπου τοῦ Bouen retiro καὶ κλειομένη εἰς τὰ δύο αὐτῆς ἄκρα ὑπὸ δύο πελωρίων λιθίνων κρηνῶν. Ἐπὶ τῆς μιᾶς τούτων ἐγείρεται μία κολασσιαία Κυβέλη, καθημένη ἐπὶ ἄρματος, συρομένου ὑπὸ τῶν θαλασσίων ἵππων, ἐπὶ δὲ τῆς ἑτέρας εἰς Ποσειδῶν ὁμοίου μεγέθους. Ἐξ ἀμφοτέρων ἐξακοντίζεται πῆριξ ἀπὸ ἀπειραριθμούς ὅπως τὸ ὕδωρ ἐν εἴδει ἀκτίνων, αἵτινες διασταυροῦνται καὶ πίπτουσιν ἐπιχαρίτως μετ' εὐθύμου μορμυρισμοῦ.

Ἡ μεγάλη αὕτη δειροστοιχία, ἔχουσα καθ' ὅλον αὐτῆς τὸ μήκος χιλιάδας καθισμάτων καὶ ἑκατοστάς τραπέζων ἀνθρώπων πωλούντων ὕδωρ καὶ πορτοκάλια εἶνε τὸ περισσότερο συχνάζομενον μέρος τοῦ Prado, καλεῖται δὲ Salon del Prado (Αἴθουσα τοῦ λειμῶνος). Ὁ περίπατος ὅμως ἐπεκτείνεται καὶ πέραν ἀκόμη τῆς κρήνης τοῦ Ποσειδῶνος. Ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ ἄλλαι δειροστοιχίαι, καὶ ἄλλαι κρήναι καὶ ἄλλαι ἀγάλματα, προχωρεῖ δὲ τις ἐν μέσῳ τῶν δένδρων καὶ τῶν πηδάκων μέχρι τῆς ἐκκλησίας τῆς Παναγίας τοῦ Ἀτόχα, τῆς περιφήμου ταύτης ἐκκλησίας ἣτις ἐπληρώθη δωρημάτων ὑπὸ Ἰσαβέλλας τῆς Β'. μετὰ τὴν βασιλοκτονίαν ἀπόπειραν τῆς 2 Φεβρουαρίου 1852 καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ὁ βασιλεὺς Ἀμεδαῖος ἐπεσκέφθη τὸν νεκρὸν τοῦ στρατηγοῦ Πρίμι.

Ἐκεῖθεν περιβάλλει τις διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ μέγα μέρος τῆς ἐρήμου ἐξοχῆς τῆς Μαδρίτης καὶ τὰ χιονώδη ὄρη τοῦ Γουαδαρράμα. Τὸ Prado εἶνε ὁ περιφημότερος περίπατος τῆς πόλεως, οὐχὶ ὅμως καὶ ὁ ὠραιότερος, οὔτε ὁ εὐρύτερος. Εἰς τὴν προέκτασιν τῆς Αἴθουσας, πέραν τῆς κρήνης τῆς Κυβέλης, ἐκτείνεται ἐπὶ δύο περίπου μίλια ὁ περίπατος τῶν Recoletos (Μοναζόντων) ἔχων πρὸς τὰ δεξιὰ μὲν τὸ εὐρὺ καὶ χαρῖεν προάστειον τῆς Σαλαμάνκας, προάστειον τῶν πλουσίων, τῶν βουλευτῶν καὶ τῶν ποιητῶν, πρὸς τὰ ἀριστερὰ δὲ μακρὰν ἄλυσιν ἐξοχικῶν οἰκῶν, ἐπαύλεων, θεάτρων, κτιρίων νέων μὲ ζωηρὰ χρώματα. Δὲν εἶνε εἰς μόνον περίπατος, εἶνε δέκα ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου, ὁ εἰς ὠραιότερος τοῦ ἄλλου. Δρόμοι διὰ τὰς ἀμάξας, δρόμοι διὰ τοὺς ἵππους, δειροστοιχίαι διὰ τοὺς ἐπιζητοῦντας τὸν συνωστισμόν, δειροστοιχίαι διὰ τοὺς ἀγαπῶντας τὴν μοναξίαν, χωριζόμεναι ὑπὸ ἀπεράντων φρακτῶν ἐκ μυρσίνης, διακοπτόμεναι ἀπὸ κήπους καὶ ἀπὸ ἄλση, ἐν εἰς ἐγείρονται ἀγάλματα καὶ κρήναι καὶ διασταυροῦνται μυστηριώδεις ἀτραποί.

Κατὰ τὰς ἑορτασίμους ἡμέρας ἀπολαύει τις ἐκεῖ μαγευτικωτάτου θεάματος ἀπὸ τῆς μιᾶς ἄκρας τῶν δειροστοιχιῶν μέχρι τῆς ἄλλης, εἶνε δύο ἀντίθετα πρελάσεις ἀνθρώπων, ἀμαξῶν, ἵππων. Εἰς τὸ Prado μόλις εἴμπορεῖ τις

νὰ κινήται. Οἱ κῆποι εἶνε γεμάτοι ἀπὸ χιλιάδας παιδίων Παιανίζουσι αἱ μουσικαὶ τῶν ἡμερησίων θεάτρων. Πανταχοῦ ἀκούεται μορμυρισμὸς κρηνῶν, θροῦς ἐσθῆτων, κραυγαὶ νηπίων, βηματισμοὶ ἵππων. Καὶ δὲν εἶνε μόνον ἡ κίνησις καὶ ἡ φαῖδρότης τοῦ περιπάτου, ἀλλὰ καὶ ἡ πολυτέλεια, καὶ ὁ θύρβος, καὶ ἡ βοή, καὶ ἡ πυρετώδης ἑορτασῖμος εὐθυμία. Ἡ πόλις κατὰ τὰς ὥρας ἐκείνας εἶνε ἔρημος. Πρὸς τὸ ἑσπέρας ὅλον ἐκεῖνο τὸ ἀναρίθμητον πλῆθος χύνεται εἰς τὴν μεγάλην λεωφόρον Ἀλκαλά, τότε δὲ ἀπὸ τὴν κρήνην τῆς Κυβέλης μέχρι τῆς Πύλης τοῦ Ἥλιου δὲν φαίνεται ἄλλο ἢ θάλασσα κεφαλῶν, αὐλακουμένη ὑπὸ σειρᾶς ἀμαξῶν μέχρι τοῦ σημείου, ὅπου γάνεται πλέον ἡ ὄρασις.

Ὅπως μὲ τοὺς περιπάτους, οὕτω καὶ ὡς πρὸς τὰ θεάτρα καὶ τὰ θεάματα, ἡ Μαδρίτη εἶνε ἀναμφιβόλως μία ἐκ τῶν πρώτων πόλεων τοῦ κόσμου. Ἐκτὸς τοῦ μεγάλου θεάτρου τοῦ Μελωδράματος, ὅπερ εἶνε εὐρύτατον καὶ πλουσιώτατον, ἐκτὸς τοῦ θεάτρου τῆς Κωμωδίας, τοῦ θεάτρου τῆς Zarzuela, τοῦ Κίρκου τῆς Μαδρίτης, ἄτινα εἶνε ὅλα θεάτρα πρώτης τάξεως, ὡς πρὸς τὴν εὐρυχωρίαν, τὴν κομψότητα, καὶ τὴν συροῆν τοῦ πλῆθους, ὑπάρχουσι πλείστα ἄλλα θεάτρα διὰ θιάσους δραματικούς, θιάσους ἱποδρομικούς, μουσικὰς συναυλίας, κωμειδύλλια, μὲ αἰθούσας, μὲ θεωρεῖα, μὲ ὑπερφᾶ θεάτρα μεγάλα καὶ μικρά, ἀριστοκρατικὰ καὶ λαϊκὰ, δι' ὅλα τὰ βαλάντια, δι' ὅλας τὰς ὀρέξεις καὶ δι' ὅλας τὰς ὥρας τῆς νυκτός καὶ δὲν εἶνε ἐν ἐξ ὅλων αὐτῶν, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ εἶνε κάθε ἑσπέρας γεμάτον.

Ἐπειτα εἶνε ὁ Κίρκος τῶν Πετεινῶν, ὁ Κίρκος τῶν Ταύρων, οἱ δημόσιοι χοροὶ, τὰ παιγνίδια.

Ἐρχεται ἡμέρα, καθ' ἣν ἐργάζονται εἴκοσι συγχρόνως διάφορα θεάτρα, ἀρχόμενα ἀπὸ τῆς μεσημβρίας, καὶ τελειόνοντα ὀλίγον πρὸ τῆς πρωίας.

Τὸ θεάτρον τοῦ Μελωδράματος, τὸ ὁποῖον ὁ ἰσπανικὸς λαὸς ἀγαπᾷ περιπαθῶς, εἶνε πάντοτε λαμπρόν, ὄχι μόνον κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ἀπόκρεων, ἀλλ' καθ' ὅλας τὰς ἐποχάς.

Ὅταν ἐγὼ εὐρισκόμην ἐν Μαδρίτη, ἔψαλλον ἡ Φρίτση εἰς τὸ θεάτρον τῆς Zarzuela καὶ ὁ Στάιχο εἰς τὸν Κίρκον καὶ ἐκεῖνη δὲ καὶ οὗτος συνωδεύοντο ὑπὸ ἀρίστων αἰοιδῶν μὲ λαμπρὰς ὀρχήστρας καὶ μεγαλοπρεπεῖς σκηνηκούς διακόσμους.

Οἱ ἐξοχώτεροι αἰοιδὲ ἀμιλλῶνται τίς νὰ μεταβῇ εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἰσπανίας, διότι ἐκεῖ ἐκτιμῶνται, δοξάζονται. Ὁ πρὸς τὴν μουσικὴν ἔρωσ εἶνε ὁ μόνος, ὅστις δύναται νὰ ἀντισταθμισθῇ μὲ τὸν ἔρωτα πρὸς τὰς ταυρομαχίας.

Ἐπίσης πολὺ συχνάζεται καὶ τὸ θεάτρον τῆς Κωμωδίας. Ὁ Χάτζεμπουχ, ὁ Βρετὸν δὲ λός Χερρέρος, ὁ Τζαμάχο, ὁ Βεντούρα, ὁ Δ' Ἀγιαλά, ὁ Γουτιτιέρθ καὶ πλείστοι ἄλλοι δραματικοὶ συγγραφεῖς, γνωστοὶ καὶ ἐκτὸς τῆς Ἰσπανίας, ἐπλούτισαν τὴν νεωτέραν σκηνὴν διὰ μεγάλου ἀριθμοῦ δραματικῶν ἔργων, ἄτινα ἂν καὶ δὲν ἔχουσι τὸν βελθὺν ἐκεῖνον ἔθνικόν τύπον, ὅστις κατέστησεν ἀθάνατα τὰ δραματικὰ ἔργα τοῦ μεγάλου αἰῶνος τῆς Ἰσπανικῆς φιλολογίας, εἶνε ὅμως πλήρη θέρμης, ἄλκτος, γλωσσικῆς οὐσίας καὶ ἀσυγκρίτως ὠφελιμώτερα καὶ διδασκτικώτερα

1 Zarzuela, ἐξ οὗ καὶ τὸ θεάτρον ἐλήθη, εἶνε εἶδος τι κωμικοῦ μελωδράματος. Σ. Μ.

τῶν γαλλικῶν ἔργων. Καὶ διδάσκονται μὲν τὰ νεώτερα ἔργα ἀλλὰ δὲν λησμονοῦνται καὶ τὰ παλαιά.

Κατὰ τὰς ἐπιτηρίδας τοῦ Λόπεθ δὲ Βέγα, τοῦ Καλδερὸν, τοῦ Μορέτου, τοῦ Τίρσο δὲ Μολίνα, τοῦ Ἀλαρκόν, τοῦ Φραγκίσκου δὲ Ρόγιας καὶ τῶν λοιπῶν φωτοδοτῶν τοῦ Ἰσπανικοῦ θεάτρου διδάσκονται μετὰ πανηγυρικῆς πομπῆς τὰ ἀριστουργήματα αὐτῶν.

Οἱ ἠθοποιοὶ ὁμῶς δὲν δύνανται νὰ ἱκανοποιήσωσι τοὺς συγγραφεῖς. Ἐχουσι τὰ αὐτὰ ἐλαττώματα τῶν ἰδικῶν μας. Κινήσεις, κραυγαί, λυγμοὶ ὑπερβολικοί· πολλοὶ δὲ προτιμῶσιν ἀκόμη τοὺς ἰδικούς μας, διότι εὐρίσκουν περισσοτέραν ποικιλίαν καταλήξεων καὶ ἤχων.

Ἐκτὸς τῆς τραγωδίας καὶ τῆς κωμῆδος διδάσκεται εἰδὸς τι δραματικῆς συνθέσεως ἐντελῶς Ἰσπανικῆς, ἡ *zainele*, ὡς τὴν καλοῦσιν, ἣς ὑπῆρξε διδάσκαλος κάποιος Ραμὸν δὲ λὰ Κρούθ, εἰδὸς τι φάρσας, ἣτις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶνε παράστασις ἀνδαλουσιακῶν ἐθίμων, μὲ πρόσωπα χωρικῶν καὶ τοῦ ὄχλου, καὶ ἠθοποιούς, οἱ ὅποιοι ἀπομιμοῦνται τὴν ἐνδυμασίαν, τὸν τόνον τῆς φωνῆς, τοὺς τρόπους τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων μετ' ἀξιοθαυμάστου ἐπιδεξιότητος.

Πάντα τὰ δραματικὰ ἔργα τυποῦνται καὶ ἀναγινώσκονται ἀπλήρως καὶ παρ' αὐτοῦ ἔτι τοῦ κατωτέρου λαοῦ, τὰ δὲ ὀνόματα τῶν συγγραφέων εἶνε δημοτικώτατα. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἡ δραματικὴ φιλολογία εἶνε καὶ σήμερον ἀκόμη, ὡς ἄλλοτε, ἡ μᾶλλον διαδεδομένη καὶ ἡ μᾶλλον πλουσία.

Πολὴ ἀγαπῶσιν ἐπίσης τὴν *Zarzuela*, ἣτις συνήθως διδάσκεται ἐν τῷ ὁμονύμῳ θεάτρῳ, καὶ ἣτις εἶνε σύνθεσις τις μεταξὺ κωμῆδος μελοδράματος καὶ κωμειδουλίου μὲ εὐχάριστον ἀλληλοδιαδοχὴν πεζοῦ λόγου καὶ ποιήσεως, ἀπαγγελίας καὶ ᾄσματος, σοβαροῦ καὶ κωμικοῦ, σύνθεσις ἀποκλειστικῶς Ἰσπανικῆ καὶ τερπνοτάτη.

Ἐν ἄλλοις θεάτροις διδάσκονται κωμῆδαί πολιτικαί, μετέχουσαι ᾄσματος καὶ πεζοῦ λόγου τοῦ εἶδους τῶν ἐπιθεωρήσεων τοῦ Σκαλβίνη, φάρσαι σατυρικαὶ ζητημάτων τῆς ἡμέρας, εἰδὸς τι *autos sacramentales* μὲ σκηνὰς ἐκ τῶν πεθῶν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὴν μεγάλην ἑβδομάδα, χοροί, κόρδακες καὶ παντομίμαι.

Εἰς τὰ μικρὰ θεάτρα δίδονται τρεῖς ἢ τέσσαρες παραστάσεις καθ' ἑσπέραν, ἐκάστη διαρκείας μίαις ὥρας, οἱ δὲ θεαταὶ ἀνανεοῦνται εἰς ἐκάστην παράστασιν.

Ἐν τῷ περιφήμῳ θεάτρῳ Capellanes, χορεύουσι καθ' ὅλας τὰς ἑσπέρας τοῦ ἔτους εἰδὸς τι σκανδαλώδους *Lán-Kán* ὑπερακοντίζοντος πάσαν ἀκάθαρτον φαντασίαν, ἐκεῖ δὲ συρρέουσιν ἡ νεολαία, αἱ ἐλευθέρων ἡθῶν γυναῖκες, οἱ παραλυμένοι γέροντες μὲ τὴν ρυτιδωμένην τῶν ρίνα ὠπλισμένοι μὲ ὀμματυᾶλια, μὲ διόπτρας, μὲ τηλεσκόπια καὶ μὲ ὅλα τὰ ὀπτικὰ εἶδη, τὰ ὅποια πλησιάζουσι τὰ ἀντικείμενα, τὰ ἀπὸ τῆς σκηνῆς δημοσιευόμενα, ὡς λέγει ὁ Ἀλεῶρδης.

Μετὰ τὸ θεάτρον, ὅλα τὰ καφφενεῖα εἶνε γεμάτα ἀπὸ ἀνθρώπων, ἡ πόλις φωτισμένη, οἱ δρόμοι πλήρεις ἀναριθμήτων ἀμαξῶν, ὅπως εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἑσπέρας.

Ὁ ἐξερχόμενος τοῦ θεάτρου ἐν τόπῳ ξένῳ, εἶνε ὀλίγον μελαγχολικός. Εἶδε τόσα ὠραῖα πλασματάκια καὶ κανὲν δὲν τὸν ἠξίωσε εὔτε ἐνὸς βλέμματος! Ἄλλ' εἰς Ἴταλὸς ἐν Μαδρίτῃ εὐρίσκει παρηγορίαν τινά. Ἄδονται πάντοτε ἰταλικά μελοδράματα καὶ ᾄδονται ἰταλιστί· οὕτως ὥστε ἐπιστρέφοντες εἰς τὸν οἶκόν σας ἀκούετε νὰ ὑποτονθορίζωσι μὲ τὰς λέξεις τῆς γλώσσης σας τὰ ᾄσματα, μὲ τὰ ὅποια εἴθε ἐξοικειωμένοι ἀπὸ τῆς παιδικῆς σας ἡλικίας.

Ἀκούετε ἐν *palpito* ἢπ' ἐδῶ, ἐν *fiero genitor* ἢπ' ἐκεῖ, ἐν *tremenda vendetta* παρκαεῖ¹, αἱ δὲ λέξεις αὐταὶ σας

φαίνονται ὡς χαιρετισμοὶ φίλων· ἀλλὰ διὰ νὰ φθάσετε εἰς τὸν οἶκόν σας ὁποῖους φραγμοὺς ποδογύρου πρέπει νὰ ὑπερπηδήσετε!

Ἀπονέμουσι τὸ γέρας εἰς τοὺς Παρισίους, καὶ δὲν ἀμφιβάλω ὅτι τοὺς ἀξίζει, ἀλλὰ καὶ ἡ Μαδρίτη δὲν χορατεύει. Καὶ τί τόλμη, τί φλογερὰ λογάκια, τί ἀγέρωχοι προκλήσεις!

Ἐπὶ τέλους φθάνετε ἔμπροσθεν τοῦ οἴκου σας, ἀλλὰ δὲν ἔχετε τὴν κλεῖδα τῆς θύρας. «Μὴ ἀνησυχῆτε» σας λέγει ὁ πρῶτος πολίτης, τὸν ὅποσον συναντᾶτε, «βλέπετε ἐκεῖ κάτω τὸ φαναράκι ἐκεῖνο; Ὁ φέρων αὐτὸ εἶνε ἕνας *sereno* καὶ οἱ *serenos* ἔχουν ὅλα τὰ κλεῖδα τῶν οἰκιῶν.»

Τότε φωνάζετε μεγαλοφῶνως: — *Sereno!* — καὶ τὸ φαναράκι πλησιάζει, ἀνθρωπὸς τις δὲ κρατῶν τεραστίαν δέσμη κλειδῶν, ἀφοῦ ρίψῃ ἑταστικὸν βλέμμα, σας ἀνοίγει τὴν θύραν, σας φέγγει ἕως εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα καὶ σας εὐχεταὶ τὴν καλὴν νύκτα. Καὶ τοῦτο γίνεται καθ' ἐκάστην. Μὲ μίαν δραχμὴν κατὰ μῆνα εἴθε ἀπηλλαγμένος ἀπὸ τὴν φροντίδα νὰ ἔχετε μαζύ σας τὰς κλεῖδας τοῦ οἴκου σας.

Ὁ *sereno* εἶνε ὑπάλληλος τοῦ δήμου· εἰς διὰ κάθε ὀδὸν, ἕκαστος δὲ τούτων φέρει μικρὰν συρίκτραν. Ἐὰν ἐκραγῆ πυρκαϊὴ εἰς τὸν οἶκόν σας ἢ εἰσχωρήσωσιν ἐν αὐτῷ λωποδύται, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἀνοίξετε τὸ παράθυρον καὶ νὰ φωνάξετε: «*Sereno!* βοήθεια!» Ὁ *sereno*, ὁ ὅποτος εἶνε εἰς τὴν ὀδὸν, συρίζει, οἱ *serenos* τῶν πλησιεστέρων ὀδῶν συρίζουν, εἰς ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ὅλοι οἱ *serenos* τῆς συνοικίας τρέχουν εἰς βοήθειάν σας.

Οἰανδήποτε ὦραν τῆς νυκτὸς ἐξυπνήσετε, ἀκούετε τὴν φωνὴν τοῦ *sereno*, ὅστις σας τὴν ἀναγγέλλει προσθέτων ὅτι εἶνε καλὸς καιρὸς, ἢ ὅτι βρέχει, ἢ ὅτι πρόκειται νὰ βρέξῃ.

Πόσα πράγματα γνωρίζει καὶ πόσα παρασιωπᾷ ὁ νυκτερινὸς οὗτος σκοπὸς! Πόσους ἡσύχους ἐρωτικούς χαιρετισμοὺς δὲν ἀκούει! Πόσα γραμματάκια δὲν βλέπει νὰ πίπτωσιν ἀπὸ τὰ παράθυρα, καὶ κλειδάκια νὰ ἀναπηδῶσιν ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου, καὶ χεράκια νὰ κινοῦνται εἰς τὸν ἀέρα μυστηριωδῶς, καὶ ἐραστὰς μετῃμφισμένους νὰ εἰσδύωσι διὰ τῶν ὀπισθίων θυρῶν, καὶ παράθυρα φωτισμένα νὰ ἐπισκοτιζῶνται αἰφνιδίως, καὶ μαῦρα φαντάσματα νὰ διαλύωνται, παρὰ τοὺς τοίχους, εἰς τὰς πρῶτας ἀκτῖνας τῆς αὐγῆς!...

Δὲν ὠμίλησα ἢ περὶ τῶν θεάτρων. Ἐν Μαδρίτῃ ὑπάρχει καθ' ἐκάστην, δύναται τις νὰ εἴπῃ, μουσικὴ συναυλία. Συναυλίαι εἰς τὰ θεάτρα, συναυλίαι εἰς τοὺς συλλόγους, συναυλίαι εἰς τοὺς δρόμους, πληθὺς δὲ περιφερομένων μουσικῶν οἱ ὅποιοι σας ἐκκωφαίνουν καθ' ὅλας τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας.

Μεθ' ὅλα ταῦτα ἐρωτᾶτε δικαίως, πῶς λαὸς τόσον ἐμμανῶς ἀγαπῶν τὴν μουσικὴν, ὥστε νὰ ἔχῃ ἀνάγκην αὐτῆς, δύναμαι νὰ εἴπω, ὅπως τοῦ ἀέρος ὃν ἀναπνέει, δὲν παρήγαγε μέγα τινὰ μουσικοδιδάσκαλον. Οἱ Ἰσπανοὶ βάρως φέρουσι τοῦτο!

Πολὸν ἤθελον καταναλώσει χάρτην, ἐὰν ἐπεχείρουν, χωρὶς οὐδὲν νὰ παραλίπω, νὰ περιγράψω τῆς Μαδρίτης τὰ μεγάλα προάστεια, τὰς πύλας, τοὺς ἐξοχικοὺς περιπάτους, τὰς πλατείας, τοὺς ἱστορικοὺς δρόμους, τὰ λαμπρὰ καφφενεῖα: τὸ *Imperial* ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς *Πύλης* τοῦ Ἠλίου καὶ τὸ *Fornos* ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀλκαλά, δύο εὐρυχωρότατα καφφενεῖα, ἐντὸς τῶν ὁποίων, ἀφαιρουμένων τῶν τραπέζιων, θὰ ἠδύνατο νὰ γυμνασθῇ μία ἰλη ἰππικοῦ, καὶ τὰ ἀπειράριθμα ἄλλα, ἅτινα εὐρίσκονται ἀνὰ πᾶν βῆμα, καὶ ἐντὸς τῶν ὁποίων θὰ ἠδύνατο νὰ χορεύουσιν ἐν ἀνέσει ἑκατὸν ζεύγη χορευτῶν, τὰ πολυτελῆ ἐργαστήρια, ἅτινα καταλαμβάνουν ὅλον τὸ ἰσόγειον πάτωμα μεγάλων κτιρίων, καὶ μεταξὺ τῶν ὁποίων διακρίνονται τὰ μεγάλα καπνοπωλεῖα τῆς Ἀβάννας, ἐντευκτήρια τῶν πλουσίων, πλήρη χιλιάδων σιγάρων, μικροτάτων, χονδρῶν, μεγίστων, στρογγύλων, πεπιεσμένων, ὀξείων, ὀφιοειδῶν, τοξο-

(1) Αἱ ἰταλικά αὐτὰ φράσεις, *παλμός*, *ἐπιρρήματος γενήτωρ*, *τρομερὰ ἐκδίκασις ἀπαντῶσιν* εἰς ὅλα τὰ *λιμπρέττα* τῶν ἰταλικῶν μελοδραμάτων. Σ. Μ.

ειδῶν, ἀγκιστροειδῶν, παντὸς σχήματος, πάσης ὀρέξεως καὶ πάσης ἀξίας, ἱκανῶν νὰ εὐχαριστήσουν τὴν πλέον τρελλὴν φαντασίαν ἰδιοτρόπου καπνιστοῦ καὶ νὰ μεθύσουν δλόκληρον τὸν πληθυσμὸν μὲς πόλεως, τὰς εὐρείας ἀγορὰς, τέως στρατῶνος, τὸ μέγα βασιλικὸν παλάτιον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου τὸ Κυβερνάειον καὶ τὸ Πίττειον θὰ ἠδύναντο νὰ κρυθῶσι, χωρὶς φόβον νὰ φαίνωνται, τὴν μεγάλην ὁδὸν Ἀτόχα. ἤτις διασχίζει τὴν πόλιν, τὸν ἀπέραντον κήπον τοῦ Buen retiro, μὲ τὴν μεγάλην του λίμνην, μὲ τοὺς λόφους του τοὺς ἐστεμμένους διὰ σκιαδῶν, μὲ τὰ χίλια διαβατικά του πτηνά... Ἄλλ' ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἀξία προσοχῆς εἶνε τὸ Μουσεῖον τῶν ὀπλῶν τῆς ζωγραφικῆς καὶ τὸ Ναυτικὸν Μουσεῖον, δι' ἕκαστον τῶν ὁποίων θὰ ἦτο ὀλίγον νὰ ἀφιερῶσιν τις ἓνα τόμον.

[Ἐπειτα συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

Ο ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΤΗΣ

(Ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ).

Ἡ Ἄννα Μιχαήλοβνα, νωχελῶς καθημένη ἐπὶ καθέδρας πρὸ τῆς θερμάστρας, παρετήρει τὴν ἐν αὐτῇ σβεννυμένην κυανὴν φλόγα. Ταυτοχρόνως εἰς τὴν αἰθουσαν εἰσῆρχετο ἡ θαλαμηπόλος κομιζουσα ἐπιστολήν.

— Μία ἐπιστολὴ διὰ τὸν Πέτρον Πετρόβιτς, εἶπεν αὐτῇ.

— Πάλιν ἡ ἀπεχθής; αὐτὴ συνεδρίασις! Πάλιν συνεδρίασιν ἔχουν... Καὶ ἐσκόπευον σήμερον νὰ ὑπάγω εἰς τὸ μελόδραμα· τῶρα θ' ἀναγκασθῶ νὰ μείνω εἰς τὸ σπίτι...

Ἡ ἐπιστολὴ ἀνέδιδεν ἰσχυρὸν ἄρωμα.

Ἀπεσφράγισε τὴν ἐπιστολήν καὶ ἤρξατο ἀναγινώσκουσα:

« Ἀγαπητὴ Πετράκη — Τί σημαίνει τοῦτο... ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ δὲν εἶνε ἀπὸ τὸν Σύλλογον... καὶ ταχέως παρετήρησε τὴν ὑπογραφήν « ἡ Ματθίλδη σου! »

Ἡ Ἄννα Μιχαήλοβνα μικροῦ δεῖν ἐπιπτε λιπόθυμος ἐκ τοῦ ἀπροσδοκίτου τούτου, ἀλλὰ βλέπουσα ὅτι τοῦτο ἦτο ὅλως ἀνωφελές, διότι οὐδεὶς θὰ τὴν παρετήρει, ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάγνωσιν.

« Ἀγαπητὴ Πετράκη,

« Ἠλπίζον νὰ διέλθωμεν ὁμοῦ ὅλην τὴν ἡμέραν· δυστυχῶς τοῦτο εἶνε ἀδύνατον.

« Θὰ ἦμαι ἐλευθέρᾳ εἰς τὴν διαθεσίμ σου μόνον τὴν ἑσπέραν. Οὕτω δὲ τὴν ὀγδόην μ. μ. θὰ σὲ ἀναμένω εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἢ Ἄρκτος, δωμάτιον ἀριθ. 9 ἀριστερά. Σοῦ φιλοῦ χιλιάκις τοὺς ὀφθαλμούς.

« Ἡ Ματθίλδη σου ».

Ἡ Ἄννα Μιχαήλοβνα ἐκυριεύθη ὑπὸ ἀγανακτήσεως· προφέρουσα τὸ λίαν σεβαστὸν ποσὸν τῶν φιλημάτων· ῥίψασα δὲ τὴν ἐπιστολήν χαμαὶ ἐλιποθύμησεν, ἀλλὰ τὴν φερόν ταύτην πραγματικῶς. Ἡ περίστασις ἦτο κατάλληλος, διότι κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην εἰς τὴν αἰθουσαν εἰσῆρχετο ὁ Πέτρος Πετρόβιτς.

Ἐκπληκτος ἐκ τῆς ἀπροσδοκίτου ταύτης εἰκόνας, ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς κατακειμένης ἐπιστολῆς, διεξήλθεν ἀστραπιαίως τὸ περιεχόμενον αὐτῆς καὶ ἐνόησε τὰ πάντα...

Ἀντὶ νὰ δώσῃ βοήθειάν τινα εἰς τὴν πάσχουσαν σύζυγόν του, ὤρμησεν ἔξω ὡς καιόμενος, κατήλθε τὴν κλίμακα, καὶ μόνον ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν λεωφόρον Νιέβσκη, ἠσθάνθη ἑαυτὸν ἐκτὸς παντὸς κινδύνου.

Προχωρήσας ὀλίγον ὅπως ἀπαλλαγῆ τῆς δυσκρέστου ταύτης θέσεως, προσέκρουσεν ἀνεπίστως ἐπὶ τινος φίλου του τοῦ Νικολάου Μουράσσκην.

Ὁ Πέτρος Πετρόβιτς ὤρμησε πρὸς αὐτὸν ἀσθμαίνων βαρέως.

— Τί τρέχει, ἀδελφέ, τί ἔπαθες; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ Μουράσσκην, προσπαθῶν ν' ἀπαλλαγῆ τῶν θερμῶν αὐτοῦ ἐναγκαλισμῶν.

— Φίλε μου! εἶμαι ὁ δυστυχέστατος ὄλων τῶν κατοίκων τῆς Πετροπόλεως καὶ τῶν περιχώρων!

— Τί σοῦ συνέβη; Τῷ ὄντι δὲν παρετήρησα ὅτι κατὶ τι ἔχεις! Λέγε λοιπὸν τί ἔτρεξε;

— ὦ, τρομερόν! τρομερόν! ἡ γυναϊκά μου τὰ ἔμαθεν ὅλα! ὅλα!...

— Τί ὅλα;

— Ὅλα, σοῦ λέγω, ὅλα! μὲ ἀκούεις; ὅλα! Ἡ Ματθίλδη μοῦ ὤρισε σήμερον συνέντευξιν, μοῦ ἔστειλεν ἐπιστολήν... Ἐγὼ εἶχον ἤδη ἐτοιμάσει τὸ σχέδιόν μου πῶς νὰ γλυστερήσω ἀπὸ τὸ σπίτι... εἶπον ὅτι θὰ ὑπάγω εἰς τὸν Σύλλογον, καθόσον ἐπρόκειτο περὶ τοῦ ζητήματος τῆς τριχίνας... καὶ ἔξαφνα — Κράκ!... ἡ γυναϊκά μου ἀνοίγει καὶ διαβάζει αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν!

— Συνέντευξιν εἶχες λοιπὸν;...

— ὦ, βλέπεις!... καὶ ἡ δουλειὰ ἐστράβωσε! Καὶ τῶρα, ἀντὶ νὰ ὑπάγω πρὸς τὴν Ματθίλδην, ἀναγκάζομαι νὰ παρευρεθῶ εἰς τὸν Σύλλογον καὶ νὰ ἐκφωνήσω καὶ λόγον, ἐνῶ τὴν πρωτὰν ἐμήνυσα ὅτι δὲν θὰ ὑπάγω σήμερον. Τῶρα ἀφρευκτικῶς πρέπει νὰ ὑπάγω, διὰ νὰ δεῖξω εἰς τὴν γυναϊκά μου ὅτι εἶμαι ἀθῶος καὶ τὴν καθησυχάσω. Πτωχὴ, Ματθίλδη! θὰ μὲ περιμένει... Δὲν εἶνε μάλιστα καὶ ἀπίθανον νὰ παρουσιασθῆ εἰς τὸ σπίτι καὶ νὰ μοῦ φέρῃ σκάνδαλα... Τί ἀνοησίαν ἔκαμα νὰ τῆς δώσω τὴν διεύθυνσίν μου!...

— Διότι εἶσαι ἀνόητος, νά!

— Στάσου, μοῦ ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν μου μία ὠραία ἰδέα... ἄκουσε, Νικόλαε: Εἶσαι ὁ καλλίτερος τῶν φίλων μου! Ἐκτὸς δὲ τούτου σὺ ἀγαπᾷς τὰς ὠραίας γυναϊκάς... Μὴ μοῦ ἀρνηθῆς μίαν χάριν... σὲ ξεύρω, εἶσαι φίδι κολωθῶ!

— Γεχτί ὄχι, ἂν μοῦ παρουσιασθῆ μία τοιαύτη εὐκαιρία... ἐννοεῖς;...

— Πηγαίνεις σὺ, ἀντὶ ἐμοῦ εἰς τὴν συνέντευξιν, ἐγὼ πηγαίνω εἰς τὴν συνεδρίασιν τοῦ Συλλόγου, καὶ τοιοῦτοτρόπως κολάζεται τὸ πρᾶγμα δικαιολογοῦμαι πρὸς τὴν σύζυγόν μου, ἡ δὲ Ματθίλδη δὲν θὰ ἔλθῃ νὰ μοῦ κάμῃ σκηνάς. Λοιπὸν, σύμφωνος; Ναι;... Περιφῆμα!

Τὴν ὀγδόην ἀκριβῶς ὁ Μουράσσκην ἀφίκετο εἰς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος. Ὁ ὑπηρέτης τὸν ὠδήγησε μέχρι τῆς θύρας τοῦ δωματίου.

Εἰσελθὼν οὗτος ἐξεπλάγη μικρὸν διὰ τὸ ἐν αὐτῷ ἐπικρατοῦν πυκνὸν σκότος· ἀλλ' ὅμως ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ ἐν βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός, καὶ διὰ προσπεποιημένης φωνῆς εἶπεν:

— Εἶσαι ἐδῶ, ὠραία μου;

— Εἶσαι σὺ, ἱποπόταμε; ἠκούσθη γυναικεῖα φωνὴ ἐκ τῆς γωνίας τοῦ δωματίου.

Ὁ Μουράσσκην προὐχώρησε πρὸς τὴν γωνίαν, ἐξ ἧς ἠκούσθη ἡ ἀβρὰ ἐπίκλησις.

— Ἐγὼ σπύρτα, φίλε μου, ἐπρόφερον ἡ ὠραία γυνή, ἀμέσως ἀνάπτω τὸ κηρίον.

Καὶ προστρίψασα πυρεῖτον ἔφερεν αὐτὸ ὑπὸ τὴν ρίνα τοῦ Μουράσσκην.

Ἀμφότεροι συγχρόνως ἔβαλον κραυγὴν φρίκης.

— Ὁ Μουράσσκην!!

— Ἄννα Μιχαήλοβνα!!

— Σεῖς;! εἰσθε σεῖς;! ἐφέλλισεν ἡ δύστηνος γυνή, ὅτε ὁ Μουράσσκην ἤναπτε τὸ βεσ τοῦ ἀερίφωτος, ἤλθον ἐδῶ μὲ σκοπὸν νὰ συλλάβω ἐπ' αὐτοφῶρῳ τὸν σύζυγόν μου, καὶ νὰ τὸν ἐπιπλήξω διὰ τὴν ἀπιστίαν του.

— Ἄννα Μιχαήλοβνα, πιστεύσατέ μου, πολὺ λυποῦμαι... δηλαδῆ, ὄχι... διόλου δὲν λυποῦμαι... Τῶρα δὲν μένει ἄλλο παρὰ νὰ δειπνήσωμεν μαζύ.

Ὁ Μουράσσκην ἐσήμανε τὸν κῶδωνα καὶ διέταξε νὰ φέρωσι δεῖπνον.

— Καί ποῦ ἄρά γε, νὰ ἦνε τώρα ὁ σύζυγός μου ;
 — Εἶνε εἰς τὸν Σύλλογον. Σήμερον πρόκειται νὰ λύσουν σπουδαῖόν τι ζήτημα.
 — Ὡ, τὸν καυμένον ! ὑπέλαβε μὲ στεναγμὸν ἡ Ἄννα Μιχαήλοβνα.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ Πέτρος Πετρόβιτς συνήνητησεν ἐκ νέου τὸν Μουράσσκην.

— Μὴν ἐθύμωσες ἐναντίον μου ; Τί νὰ σοῦ 'πῶ, φίλε μου, δὲν πταίω ἐγώ .. Χθὲς τὸ βράδυ, ξεύρεις δὲν ἤμην εἰς τὸν Σύλλογον...

— Ἀλήθεια ;...

— Ναί... συνήνητησα τὴν Ματθίλδην, ἐδειπνήσαμεν εἰς τὸ Ταταρικὸν Ξενοδοχεῖον. Δὲν πιστεύω νὰ ἐθύμωσες... Σύμπτωσις βλέπεις...

Καὶ ἀχαρῶς γελῶν ἐκτύπησε τὸν ὦμον τοῦ Μουράσσκην.

— Φαντάζομαι τὴν μορφήν σου, ὅταν τὴν ἐπερίμενες αἱ ; Εὐγέσου ὅμως, κατεβρόχθισες δύο δεῖπνα ! χὰ, χὰ, χὰ ! Λοιπὸν δὲν θυμόνεις μαζὺ μου Νικόλαε ; σὲ βεβιαῖω δὲν πταίω ἐγώ !...

Α. Γ. Κ.

Τὰ ἐξῆς βιβλία πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἐν ὁδῷ Προαστείου, ἀριθ. 10 :

'Απομνημονεύματα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ὑπὸ Φωτάκου, πρώτου ὑπασπιστοῦ τοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρώνη 4.—	Γυναῖκες, Χαρτιά καὶ Κρασί, μυθιστορία Πῶλ-δὲ-Κώκ, μετάφρασις Κλ. Ραμπαγᾶ —90	'Η Τέρψις τῶν Παίδων ὑπὸ Αἰκατερίνης Λατκαρίδου..... 1.75
'Απομνημονεύματα ὑπὸ Βίκτωρος Οὐγκῶ —60	Γανθῖνοι, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτ Γῆ τῆς Δουλειᾶς, μυθιστορία Ε. Στάνλεϋ 2.—	'Η Ὠρεία Παρισιανή, μυθιστορία τῆς Κομήσεως Δίε..... —60
'Ασπασία, μυθιστορία Ρ. Χαμερλιγίου μετὰ 50 λαμπρῶν εἰκόνων... 48.—	Γρόλος τοῦ Μύλου, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτ..... 4.35	'Η Ἐχέτος τοῦ Ὀρφανοτροφείου τῆς Ἀγίας Μαρίας, δράμα Π. Γιακομέιτη, εἰς πράξεις 3..... 4.—
'Ανὴρ καὶ Γυνὴ ὑπὸ Μ. Ἄμπλετ... —60	Διαβολογιατρός, μυθιστορία Ἰουλίου Μαυρὸ μετὰ πλείστων εἰκόνων... 6.—	'Η Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου, λυρική συλλογὴ ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου —60
'Απαντα τὰ Φιλολογικὰ Α. Ρ. Ραγκάβη, τόμοι 19..... 400.—	Διαβολοίμων, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτ 4.30	'Η Βασίλισσα τῆς Καλλονῆς καὶ ἡ Πριγκίπισσα Σοφία, ἐκ τοῦ γαλλικοῦ..... 4.20
'Ασκάσιος, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ τόμοι 7..... 6.—	Δὸν Κιχώτης, μετὰ εἰκόνων, μυθιστορία Θεοβαντές, μετάφρασις Ἰσιδ. Ι. Σκυλίση..... 4.—	'Ιστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ὑπὸ Κωνσταντίνου Παπαρρηγοπούλου τόμοι 5..... 35.—
'Αδελφοῦλα, μυθιστορία Ἐκτορος Μαλώ, τόμοι 2..... 4.50	Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ, μυθιστορία Στεφάνου Ξένου, μετὰ προσθήκης τῆς Καταστροφῆς τῶν Γεννησιάρων, τόμοι 2..... 4.—	'Ιστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ὑπὸ Σπυρίδωνος Τρικούπη τόμοι 4..... 40.—
'Αττικαὶ Νύκτες : Δράματα καὶ Ποιήσεις ὑπὸ Σπ. Βασιλειάδου... 4.50	Δράματα Παρισίων, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτ..... 2.50	'Ιστορία τῆς Ἑλλάδος : ὑπὸ Σπυριδ. Δάμπρου ἐκδοδομένη κατὰ φυλλάδα, τιμώμενα ἕκαστον..... 4.—
'Αντωνίνα, μυθιστορία Ἀλεξ. Δουμᾶ, υἱοῦ 2.—	Διηγήματα ὑπὸ Λάμπρου Ἐνουάλη· καὶ Μυθοπλαστία ὑπὸ Δ. Πανατζῆ 4.—	'Ιστορία τῆς Ζακύνθου (ὀλόκληρος ἡ σειρά) ὑπὸ Παναγιώτου Χιώτου . 70.—
'Ανυμφος Μήτηρ καὶ τὸ Τέκνον τοῦ Ἐρεστοῦ, μυθιστορία Α. Ματτέϋ τόμοι 2..... 3.—	Δύο Λίβνα, μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούργ, τόμοι 4..... 4.60	'Ιστορία τῆς Βαρβόλδη Μενδελσώνος, μετάφρασις Ἀγγέλου Βλάχου..... 42.—
'Απωλεσθεῖς Παράδεισος, μυθιστορία Ἰουλίου Μαυρὸ μετὰ πλείστων εἰκόνων 6.—	Δεκαήμερος Βοκακίου, τόμοι 5... 3.50	'Ιστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ὑπὸ Φ. Πουκεβίλ, μετὰ πλείστων εἰκόνων..... 40.—
'Ανθρωπος τοῦ Κόσμου, μυθιστορία Γρ. Δ. Ξενοπούλου..... 2.—	Δασκάλισσα, μυθιστορία Εὐγενίου Σόη 2.—	'Ιστορία Γεωργίου Καστριώτου τοῦ μετονομασθέντος Σαερδέμπεη .. 4.50
'Απόλογοι, διηγήματα Χ. Α. Ἄνδερσεν —80	Εικοσιπενταετής Ἑλλήν Πλοίαρχος ὑπὸ Στεφάνου Ξένου..... —80	'Ιστορία τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως ὑπὸ Πλάτωνος Δρακουίλη· .. —80
'Ατυχῆς Γεώργιος, μυθιστορία πρωτότυπος..... —60	Ἐκστρατεία μας εἰς τὴν Σελήνην ὑπὸ Δ. Καλαποθάκη 4.—	'Ιστορία τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος ὑπὸ Γ. Δ. Λαμπόση..... 2.30
'Αγνωστος Βελεβίλλης, μυθιστορία Πέτρου Ζακόν..... 4.50	Ἐρυθρὰ Κηλὶς, μυθιστορία Πύλου Φεβδάλ 4.50	'Ιστορία τοῦ Γαλλογερμανικοῦ Πολέμου (1870—1871) μετὰ εἰκόνων 2.20
'Αναμνήσεις Ἐμμυς, ὑπὸ Π. Μαντεγάτσα 4.50	Ἐρυθροί Προσωποδοφίροι, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτ, τόμοι 2... 4.—	'Ιστορία τῆς Μεγάλης Βρετανίας ὑπὸ Γ. Δ. Λαμπόση, τόμοι 4..... 8.—
'Αδικηθεὶς Ρογγῆρος, μυθιστορία Ἰουλίου Μαυρὸ, τόμοι 2..... 2.—	Ἐρυθροίδερμοι, μυθιστορία Π. Δουπλεσί 4.—	'Ιστορία τῆς Γυναίκης ὑπὸ Καλλιρῆς Παρρέν, ἐκδοδομένη κατὰ φυλλάδα, τιμώμενα ἕκαστον..... 4.—
'Ανθος τῆς Ἀλόης καὶ τὸ Φρούριον τοῦ Καρρού, μυθιστορία Α. Σαίθ, τόμοι 2..... 3.—	Ἐυρύβαλος ὑπὸ Σπ. Παγανέλλη... 4.—	'Ιστορία τῆς Μουσικῆς, μετάφρασις Ἀθηνᾶς Σαρμεῆτη, μετὰ εἰκόνων 40.—
Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες, μυθιστορία Κοτούλλου Μενδῆς 4.50	Ἐκατομύρια τοῦ Ἰωρμεῖα, μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούργ, τόμοι 3 5.20	'Ιστορία ἐνὸς θεοεῶτος, μυθιστορία Ε. Κράνς..... 4.—
'Ανθολογία Κωνσταντίνου δεδεμένη ἄδετος... 4.50	Ἡ Κόρη τῆς Μαργαρίτας, μυθιστορία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν, τόμοι 6... 7.50	'Ἰππότης Μάιτς, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτ 2.—
'Αμάραντα ὑπὸ Γεωργίου Δροσίνη (Πρωτὴν Ὀνειρα. — Ἀγάπη. — Ἀντίλαλος. — Στὰ ξένα) 2.50	Ἡμερολόγιον Ἀπόρου Νέου, μυθιστορία Ὀκταβίου Φαγιέ..... 4.30	'Ἰππότης Ἰωάννης ὑπὸ Ἀλεξ. Κατακουζηνοῦ —50
Βοήθει σκυτὸν ὑπὸ Σαμουὴλ Σμάιλς 2.50	Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων, μυθιστορία Βίκτωρος Οὐγκῶ, μετάφρασις Ι. Κορρατσούσα, τόμοι 2..... 3.30	'Ἰατρός Ραμῶ, μυθιστορία Γεωργίου Ὀνέ 2.50
Γεωργικά ὑπὸ Ραϊνὸλδου Δημητριάδου 3.—	Ἡρωὶς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, μυθιστορία Στεφάνου Ξέου, τόμοι 2..... 4.—	Καμπούργος τῶν Παρισίων, μυθιστορία Πῶλ-δὲ-Κώκ..... 4.30
Γοῦτς Μίεριγγ, μυθιστορία Οὐάιλτερ Σκῶτ..... 4.50		

ΣΗΜ. Σὺν τῇ ἀποστολῇ τοῦ ἀντιτίμου ὀρεῖλουσι ν' ἀποτέλλουσι, οἱ μὲν ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν 20 %, οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ 30 %, ἐπὶ πλεον ἐπὶ τῆς ἀξίας τῶν βιβλίων διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Εἰς τοὺς ἀγοράζοντας βιβλία ἄνω τῶν 20 δρ. γίνεται ἔκπτωσης 10 %. Τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀποτέλλει ἀσφαλῶς οἰονδήποτε βιβλίον ἢ εἰς ζήτηται τις, ἀνευ οὐδεμιᾶς προμηθείας, ἐγγράφει δὲ καὶ συνδρομητῆς εἰς οἰονδήποτε ἐκδοδομένον ἐν Ἀθήναις περιοδικὸν ἢ ἐφημερίδα — **Οὐδεμίαν παραγγελίαν ἐκτελεῖται ἂν δὲν συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.**